

CEZARINA ADAMESCU

DESAGA CU SUFLETE

- POVEȘTI EXPERIMENT NESFÂRȘITE -

EDITURA ON-LINE
Iunie 2008

ATENȚIUNE! MARE CONCURS!

DESENEAZĂ POVESTEA !

Dragi cititori,

Autoarea acestor povești interactive, după îndelungată chibzuință, a hotărât, pentru a vă stimula în mod atractiv fantezia, să vă lase vouă, copiilor de orice vârstă, posibilitatea să vă imaginați cum ar arăta eroii din cartea pe care o aveți în față, precum și peisajele și decorurile minunate întâlnite de-a lungul nemaipomenitelor călătorii prin meleagurile descrise amănunțit.

Prin urmare, dacă poveștile vă plac și lectura vă antrenează închipuirea, sunteți invitați să desenați voi înșivă, alb-negru sau color, tot ce vă sugerează paginile acestei cărți.

De asemenea să găsiți un alt sfârșit poveștilor de față.

Nu vă speriați dacă nu veți reuși dintr-o dată. Perseverați, faceți schițe, mai citiți textul cu atenție, reflectați și roadele nu vor întârzia să apară.

Pentru cei care iubesc pictura, ilustrațiile de carte, desenul în general și au oarecare talent literar, va fi un mod fericit de a exersa după modelul dat, dar și dând frâu liber fanteziei și muzei.

Desenele, în tuș, în creioane colorate, carioca, acuarele sau vopsele, care considerați că sunt mai reușite și s-ar potrivi, găsindu-și locul în paginile acestei cărți, vă rugăm să le trimiteți autoarei pe adresa Editurii, aflată în căsuța redacțională, la sfârșitul cărții.

Un juriu de specialitate va delibera care din aceste ilustrații sunt adecvate textelor și vor fi expuse într-o expoziție de grup. Va avea loc festivitatea de decernare a premiilor I, II și III precum și mențiuni constând în cărți și dulciuri.

Premiul special pentru Cea mai Bună Ilustrație a uneia din povești sau pentru Cel mai bun sfârșit al poveștii, va fi recompensat cu publicarea unei a doua ediții, în care se vor regăsi ilustrațiile premiate și poveștile cu sfârșitul ales de voi, care vor ieși în evidență prin talent, fantezie și fidelitate față de text.

Sperând că această modalitate vă va antrena în chip fericit și că veți participa în număr cât mai mare la concursul de ilustrații pe temă dată și de găsit sfârșit poveștilor, și că veți participa în număr cât mai mare la concursul de ilustrații și de născocit povești cu final bun pe temă dată, vă rugăm a trimite roadele fanteziei voastre.

Desenele nepremiate vor fi înapoiate la data organizării expoziției de ilustrații sau își vor găsi locul în altă parte.

Vă dorim succes și mult curaj pentru a vă număra printre debutanții editorial, în calitate de povestitori și ilustratori de povești !

AUTOAREA ȘI EDITORUL

CHIPEL

Această poveste, în chip neobișnuit, începe de la sfârșit. Negreșit mă veți întreba, de ce așa? De ce să nu înceapă cu începutul, făcându-și debutul în carte pentru ca fiecare în parte să înțeleagă ceva?

Uite-așa.

Eu voi începe de la sfârșit și voi o să vă îndreptați pe îndelete, spre început. Ați priceput?

...Și au trăit băiatul și fata până la adânci bătrâneți, îndreptându-se, de fapt, spre tinerețe.

„Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte”... unde am mai auzit eu așa ceva? Cred că într-o carte.

Cum? Au descoperit un elixir să-i întinerească, să-i facă vrednici, frumoși și viguroși? Vreun fir de Ariadnă să iasă din labirintul lui Tezeu? Cred și eu...

Vreo poțiune fiartă în alambic care te face mai mic? Vreo fiertură de ierburi dulci-amăruie care să te întoarcă din valurile vieții în barcă? Ia mai pune-ți poftă-n cui!

Nimic din toate aceste, altfel n-ar fi această poveste, poveste.

Cei doi bătrâni gârboviți erau nespuse de fericiți! Fiindcă băbuța nu știa cum și-n ce fel, îi născuse moșneagului un nepoțel.

Ce-ntâmplare! Parcă nu are, cu nici o alta, asemănare!

Ei, și cum să-l boteze? Ce nume să-i dea, să nu egaleze nici unul din cele până atunci cunoscute.

Până la urmă i-au pus numele Chipel, fiindcă era de fel arătos și sănătos.

Și acest băiețel nepoțel, născut la o vârstă înaintată, fără mamă și tată, ci doar cu bunic și bunică, avea o statură cât o furnică. Sau un furnicel, bietul de el! Mereu îl pierdeau din ochi de drag și se-nvățaseră cu el, așa mititel cum era. Auzi mata!

Le era teamă ca din greșeală, să nu-l mănânce pisica Șorica sau, fiind o făptură așa mică, să nu-l ronțăie șoricelul Costică. Să nu-l ciugulească vreo găinușă și să-i rămână în gușă. Sau mai curând, să nu-l sufle vântul pe sub ușă și să-l zboare-n grădină, căci acolo, în iarbă și floricele, s-ar fi rătăcit, păcatele mele!

Cel mai mult îl plăcea lui Chipel să doarmă în barba moșului. Se tolănea ori se ghemuia și imediat sforăia, căci moșul, mândru peste poate, îi spunea :

-Așa, somn ușor, pușor, dragă copile-nepoate! Somn lin și cu vise plăcute. Tăticul-bunic o să-ți cânte de stea, comoara mea.

Și tot așa, Chipel sforăia în barba bunicului-tată, de fiecare dată. Dar nici mămica-bunica nu voia să scape vreo clipă fără să-și țină odrasla sub aripă. Îi spunea bunicului o sudalmă și-i fura copilul ținându-l în palmă și mângâindu-l în așa fel încât Chipel, nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Parcă era Neghiniță, dintr-o altă poveste, a cărei iță s-a încurcat într-o jurubiță și s-a uitat. Sau acea făptură micuță, numită Găvănuță. Mare păcat că poveștile mor așa ușor ! Ori nu mai există bunici pe aici să le spună, ori lumea e de-a dreptul absurdă, nebună... Cum să trăiești, fără basme, fără povești și fantasme? Tare, tare săraci am deveni dacă poveștile nu s-ar mai povesti, de parcă pe lume nimic valoros n-ar mai fi!

Fiindcă poveștile, vorba unui autor, au rostul lor.

De pildă, toate zânele, unde-au pierit? Zmeii, vrăjitoarele și piticii, unde-s? Unde-s voinicii cu buzdugane, Feți-Frumoșii cu iatagane, împărații, crăiesele vesele ori prințesele triste? S-or fi făcut toate artiste? Fiindcă se știe, un artist, e mai totdeauna trist.

Cu ce se hrănesc copiii înainte să doarmă? Cu vreo armă, cu roboți sau cu bombe pe calculator? Vai de sufletul lor!

Chipel nici vorbă să vrea altceva decât poveștile vechi, șoptite la urechi, când de tata-bunic când de măicuța-bunică. De aceea creștea fără frică și luminat de virtuțile cele mai înalte și sfinte. Și dobânda învățăminte cât zece, încât părea că nimeni nu-l va întrece.

Ajunsese un model de băiețel, frumosul Chipel.

Povestea fiind cam pe la jumătate, vă las pe voi să continuați, până la început, fiindcă la ușă îmi bate cineva!

Poate mata, sau altcineva să-mi poveștești, ce-a mai făcut Chipel că mi s-a făcut dor de el!

DESAGA CU SUFLETE

A fost odată un om care cumpăra suflete. La ce-i trebuia și unde le ducea, numai Dumnezeu știa. El făcea doar atât : umbla pe străzi și pe ulițe desculț, cu o desagă peticită-n spinare, strigând cât îl țineau răunchii de tare :

-Cine are un suflet de vânzare?

Sătenii sau orășenii, auzind de acest negoț neobișnuit, care le dădea de gândit, începură să dea buzna în jurul lui, întrebând fiecare, cât poate lua pe sufletul de vânzare.

Ei vezi, aici, să deschid o paranteză vreau, fiindcă tarifele se deosebeau. Sufletele curate erau cele mai căutate.

Odată, cică ar fi găsit un suflet răstignit. Altul – într-atât de risipit că deloc nu l-a mai găsit.

Nici cele fericite nu erau ocolite. Urmau apoi sufletele răbdătoare, care aveau și ele căutare. Sufletele sărace, simple, oneste erau ca o zestre. Acestea valorau o avere și-ți făcea plăcere să le privești dar mai ales, să le iubești.

De sufletele mici și meschine, neguțătorului i se făcea puțină rușine. Dar le accepta și așa, în nădejdea că se vor îndrepta.

Sufletele pierdute și regăsite erau cele mai des întâlnite.

Mai avea în desagă suflete slute ale unor brute.

Un suflet bucățele valora parale bunicile.

Vai, niciodată n-ar fi vrut să cumpere un suflet vândut. Sau altul, vai, alungat din Rai. Mai avea suflete neșlefuite, rudimentare și chiar suflete barbare.

Dar cel mai mult prețuia sufletele de aur pe care foarte rar le găsea.

Apoi, ale celor care, după vorba cea veche, se unesc – sufletele-pereche – fiindcă aidoma-n simțire și asemuire.

Un suflet zgârcit, foarte puțin era prețuit. Unul zgândărit trebuia imediat liniștit. Făcea pace în el încât devenea mieluşel.

Niciodată, niciodată n-ar fi acceptat un suflet sfărâmat, dimpotrivă, cel generos îi aducea mare folos și nu numai lui, ci oricui.

Sufletele trufașe se asemuiau cu niște păsări cu gâturi golașe.

Tare, tare îi era drag câte un suflet pribeag, câte un suflet hai-hui, îl căuta, dar, ia-l de unde nu-i!

Sufletele roase de îndoială, covârșite de oboseală, de plictiseală, neînțelese ori abătute, din pricini complet neștiute și câte și mai câte : sufletele căldicele, nehotărâte, care i se păreau grozav de urâte.

Cu asemenea avere, neguțătorul de suflete zilnic creștea în putere și avea grijă nespuse, să nu uite, pe fiecare unde le-a pus.

De-aia omul cumpăra suflete cu nemiluita. Fiindcă el cunoștea la Curtea Împărătească aflată-n țării, pe Acela care trebuia să le miluiască.

O fi adevărat, mai știi? Pe Regele-Creator care avea rolul de Mântuitor. Acolo trebuia cu desaga s-ajungă, dar până la acea Împărăție mai era hăt! cale lungă!

Unele suflete costau mai mult, altele mai puțin, unele, cu eforturi intense, erau cumpărate pe sume imense.

Îți spun un secret, dar nu plânge : toate sufletele acestea erau plătite cu lacrimi de sânge. De cine? De cine? De un miel Nevinovat, care astfel, le-a răscumpărat.

Neguțatorul prefera, fiindu-i cele mai iubite, sufletele neprețuite. Sufletul care nu se putea cumpăra cu nimic și care, orice-ai întreprinde, cu tot aurul lumii nu se vinde. Cele ce, neconținut se dăruiesc, persoanelor pe care le iubesc, dar și, fiind destul de încăpătoare, lumii înconjurătoare.

Nu era desigur, lucru de șagă, să porți atâtea suflete în desagă. Dar cum le selecta, cum știa să le-mpartă, că doar nu era mână-spartă! Să nu se încurce, tot umblând din poartă în poartă. Că doar sufletul n-are toartă să-l apuci și nici mâner să poți călători lesne cu el. N-are nici roți, altfel l-ar da dura toți. Nici tălpici sau șenile ca săniuțele ori tancurile, nu are, sufletul fiecare. Atunci, cum să transporte atâtea cohorte de suflete, mai fată? Desigur, numai într-o desagă sau traistă fermecată. Ceea ce și avea, neguțatorul nostru, pe onoarea mea.

Din ce material era, cui îi păsa? Cert e că le cuprindea pe toate, nepoate.

Cred că și al tău e pe-acolo, pe undeva, mi-a spus cineva.

Ăsta da, zic și eu meșteșug foarte greu : de suflete să ai grijă neconținut, din tinerețe până la bătrânețe.

Aici se pune o întrebare firească : unde mergea omul cu asemenea povară nefirească?

Ei bine, le curăța, le alnea, le îm-bu-nă-tă-țea.

Sunt dator să vă spun : apoi le ducea să le sfințească în asemenea stil, până se făceau ca și sufletul de copil!

Căci e scris : Dacă sufletul – ca al unui copil o să-ți fie -, sigur vei ajunge în Împărăție!”

Deci, ce făcea, ce dregea, de le făcea curate, iluminate, cu lacrimi de rouă splălate, împodobite cu toate harurile ce le-au fost date.

Astfel erau prezentate mai departe, dincolo de viață și de moarte.

*

Tu ce fel de suflet ai și cu cât îl dai ca să ajungi în Rai?

De-ar veni într-o zi și te-ar ispiti omul cu desaga-n spinare, l-ai trimite urgent la plimbare, te-ai târgui, te-ai codi sau l-ai da imediat la curățat și spălat? Sau preferi un suflet murdar, lipsit de har?

Bună-ntrebare, care-mi dă de gândit, de oftat.

O să-ți dau un răspuns negreșit, când va ajunge soarele la scăpătat...

STROP DE NIMIC

A fost odată un strop de nimic. Cântărea mai puțin decât un pic și era mult mai mic. Mai era și peltic. Și avea o amică, puținel mai mică și mai nimică. Ea nu era peltică. Dar acest irmilic putea face lucruri grozave. Călătorea pe nave de croazieră în cămașă cu lavalieră iar când se urca în poștalion purta papillon. Când călărea, odată urcat în șa, nu se oprea decât pe o stea. Ce stea? O stea logostea precum altele mii, așa să știi. Părerea mea.

Strop de nimic era un om și jumătate, avea personalitate. Nu făcea nimic pe nemâncate. Pe nebăute vorbea vrute și nevrute. De nu dormea, urzea. Ce urzea? Planuri de pace, căci de război se temea.

Nimic nu făcea fără stăruință, căci avea mare credință. Și bună cuviință avea cu prisosință.

Și fiindcă locuia la hotar își cumpără un far. Nu cumva cineva granițele să le depășească fără să plătească.

Așadar, Strop de Nimic se făcuse grănițar sau grănicer. Și nimeni nu mai văzuse așa harnic hotarnic. Căci punea pretutindeni borne și bârne și inscripții pe piatră. Nu piatră acră ascunsă în lacră de bunica, ci piatră de hotar. Ce bizar! Până și câinii lătrau auzind o asemenea inscripție cum sună:

„Nimeni nu are voie să pună hotar pe lună fără să aducă la mine petiție.”

Auzi ambiție! Să fie stăpân pe lună. Ce lume nebună, nebună, nebună! Sau, cei timizi, pe asteroizi. Cei fără gologani voiau să călătorească pe bolovani care sunt niște meteoriți mai chirciți.

Alții, chiar și pe sori, că te și înfiori când îi vezi. E adevărat că sunt cam obezi și vor să-și topească osânza la soare. Ba visează să le crească într-o zi aripioare și să zboare taman ca-n aeroplan, pe alte planete, mai luxoase, mai cochete.

Niște persoane mai discrete, care nu au atâtea secrete, s-au dus cete-cete să caute pete pe Marte. Dar fiind prea departe, au făcut o haltă pe o creastă numită Marele Zid Chinezesc. Ce să vă mai povestesc că în-măr-mu-resc!

Zidul era atât de lung de se părea că nu mai ajung. Și nici n-au ajuns la capătul lui, așa că și-au pus pofta-n cui!

Strop de Nimic s-a-ntors necăjit că i-a însoțit. Trebuia să stea de veghe la hotar, măcar ar fi văzut cine trece. Cel puțin unul din zece, dacă ar fi trecut, s-ar fi dat bătut.

Dar el îi oprea și-i vămua. Unei fete i-a cerut un cercel din ureche. Altea, chiar coada unei comete. Iar unui băiat, nici mai mult nici mai puțin decât un

limuzin. Sau o limuzină că-i mai plină de lumină. Năstrușnicul acesta de ins care se bucura de un prestigiu deosebit a rămas vestit prin faptul că nimic nu era, nimic nu făcea, nimic nu vorbea, nu mânca, nici bea, dar cu nimic trăia. Cum se poate așa ceva? Iaca, nepoate, în poveste, totul se poate. Altfel n-ai da tu din coate să-ți spui despre acest personaj ututui. Uite-l, nu-i!...

MINCIUNEL

Nu era de pe-aici, nici nu se trăgea dintr-un neam de calici. Venea de departe. (Poate dintr-un film, dintr-o carte?) Poate din altă parte, din viață, din moarte... Fiindcă, se știe, la noi, copiii sunt învățați de bunici și mămici să spună doar adevărul golul, nu să umble cu cioara vopsită și să spună că-i papagal. Nu-i normal ! Sau să treacă vorbele printr-o sită, să le scuture, să le vânture, fluture, până încep să sune și cad prin ochiuri, doar cuvintele bune. Cele (ne)bune se opresc până se adevăresc.

Minciunel era un personaj mititel, ca vai de el. O zvârlugă care mintea-ți înjugă. Cam rebel, nu asculta defel decât de alții ca el. Însă putea crește ca un aluat, devenea iute bărbat, coge Minciunoi, mai dihai decât ciobanul la oi. Se umfla, creștea, se inflama iar uneori exploda. Și-atunci să te ții, năzdrăvăni. Bucățele de minciunele se lipeau ici-colo de trecători și nu mai scăpau de ele din noapte în zori. Nici gând să mai devină din nou mititel, pacostea de Minciunel. Și se-nmulțea, măi frate, mai repede decât microbii prin sciziparitate. Adică se-mpărțea în două, în șapte, în nouă, în nouăzeci și nouă, fără să mai fie nevoie de ouă. Neamul lor era numeros și păgubos.

Venea deci, de pe întunecate poteci, din hățișuri de minți, unde spiriduși ghiduși te învață să minți. Să minți chiar sfruntat, gogonat, exagerat, de la început până la sfârșit. Să minți de cu noapte și până dimineață până apele-ngheață. Sau de dimineață până seara, până curge în sus Niagara.

O minciună adevărată e cât se poate de căutată. Pe cât e de lungă, pe atât e de lată. Aproape pătrată. De-ar fi rotundă ar putea chiar s-o tundă la vale. Și pe-aici ți-e calea-cărare!

Ei și acel pătrățel mărunțel se numea Minciunel. Și câte pozne nu făcea, dragul de el! Se vâra în ureche la fiecare și debita, de pielea ți se încrețea. Dar nu de floarea la ureche ți se făcea pielea de găină, ci de năzdrăvăniile pe care Minciunel ți le strecura în surdină! Dar cum făcea?

Se cățara din pavilion pe scăriță și de-acolo tuști! În trompiță. Care trompiță? A lui Eustache, măi Lefterache, că doar nu a ta sau a mea, et caetera.

Mare belea, Minciunel se cocoța pe scărițe și încurca ițe, de ziceai că ești la război. Război de țesut cu zături și cozi. Și ițe pe care le-nnozi de nu le mai dezleagă nimeni o viață întreagă.

Le-ncâlcea în zeci de noduri și semne, pesemne din asta trăia și cu așa ceva se îndeletnicea. Așa a încâlcit ițele și-n povestea mea.

Dar, cu ce folos, mă va întreba unul mai arțagos. Uite-așa, ca să se afle în treabă, sau, și mai important, să pară mai interesant. Decât să taie frunză la câini, mai bine mințea de rupea. Apoi se spăla pe mâini și nici nu mai privea la câini, dacă și-au mâncat tocătura. Ce mai tura-vura, i-a strecurat unuia o minciună că ar putea să-și cumpere o parcelă pe lună. Pe loc viran; ca-n satul lui, pe tăpșan. Să fie unicul proprietar selenar. Și ce să cultive? Andive. Movile și stive, grămezi de andive-gulii ar cultiva pe teren marțian, într-un an. Sau într-o lună, semințe de baobab. Și-ar răsări de n-ar izbuti Micul Prinț să smulgă baaobabii din rădăcină până pe planeta vecină. Fiindcă baobabii, ca și nababii, sug toate sevele din solul lunar, de n-ar mai putea un biet trandafiraș să se hrănească și să trăiască, chiar dacă ar avea patru spini. Și de unde-ar lua apă, dacă nu sunt vecini?

Dar să revenim la andive. Proprietarul le-ar duce dis-de-dimineată la piață. Două-trei roabe să le așeze pe tarabe. Fiindcă vă spun taină mare : andivele au mare căutare pe Lună. (Nu cumva și asta e o minciună?)

Le-ar cumpăra marțieni (indigeni?) sau vreun mușteriu mai taciturn de pe Saturn. Vă-nchipuiți ce comerț ar face! Și ce șperț ar aduna, că monezile ar suna în buzunarul său ca un zurgălău !

Dar omul nu voia și pace, așa că i-a zis lui Minciunel să-l mai lase în pace. Mai bine ar face comerț cu dobitoace. C-a auzit el de-o oaie bălaie, a unui Prinț. I-ar face atâția mielușei încât ar deveni cioban într-un an-doi-trei.

Prințul, venit de pe un asteroid, încuiase oaia-ntr-o ladă până la prima zăpadă. Și oaia behăia, biata de ea, că sufletul ți se înmuia, de cât se jeluia. Căci lăsase acasă un mieluș orfan, luat cu arcan de cioban și trecut pe la strungă deși blana lui nu era deloc lungă, ci scurtă și creată. Și-l cheamă Neață sau Niță, nici nu mai știi și să-l chem pe Minciunel, deja e târziu.

Ce crezi că i-au spus Minciunel unei fetițe cam mironosițe? Să nu se mai îmbete cu vorbele meșteșugite scrise sau auzite!

Fiindcă vorbele astea, ehei! Nu-s de nasul ei. Nu-s nici de nasul tău, oricât ai fi de nătărău! Ele-s doar pentru poeți. Care-s chiar niște fleți, dacă nu le rostesc, nu le declamă, ori nu le așază de-a dreptul în ramă!

Cu poeții, nu-i bai, Minciunel duce un adevărat trai pe vătrai. Se întrec să viseze, să inventeze de-ți stă mintea în loc și-ți ia părul foc. Sau îți face creierul : poc! Și-ți crapă bostanul. Nici măcar sârmanul Minciunel nu se pune cu ei. Zice că-s menestrei și de menestrei cu liră, lumea se cam miră. N-au ei ceva mai bun de făcut? Să facă ulcioare de lut sau scăunele de lemn, de artizanat, îi îndemn. Nu să zdrăngăne întruna la mandolină și să umble din poartă în poartă pe la castele după domnițe îndrăgostite și ele, de câte-un oștean sau curtean, să le cânte de-alean.

Aici Minciunel cam are de furcă și nu se încurcă! Fiindcă la curte trăiesc saltimbanci, arlechini, măscărici, beduini și mai ales pitici. Și ei toarnă gogoși și minciunile de crapă capra-n patru cu ele!

Într-un sat, Minciunel și-a găsit nașul cu Păcală, poznașul, vărul lui Tândală și frate cu altul numit Cănuță om sucit, că de n-ar fi fost nu s-ar mai fi povestit!

Au făcut un concurs de scornit minciuni, de luni până luni și de marți până poimărți. Și mai să-l întrecă pe Păcală acest pișicher numit Minciunel!

Mai întâi li s-a părut o joacă; dar nu se mai opreau nici când bătea de toacă. Se duelau în rime, după ureche acești mincinoși fără pereche. Turnau rimele pe calapod, apoi le urcau în pod.

Când un pici se ducea să răscolească după niscaiva jucării, atunci să te ții! Găseau minciunile rimate și le foloseau pe apucate. Dacă printre ele era și-un adevăr mai golaș, țuști cu el pe fâraș.

Una din cele zece porunci spune să nu ascunzi adevărul, ci să-l scoți la iveală, fără tocmeală. Cu alte cuvinte, să nu minți, fiindcă nu-i mai ai de prieteni pe sfinți. De Dumnezeu, nici poveste, dacă continui să minciunești. Nu te mai mântuiești. De aceea să fie cu luare aminte cine minte.

De la un timp, Minciunel s-a gândit puținel și cam după vreo săptămună a-ncercat să scoată bani pe minciună. Adică să deschidă un magazin prin vecini și să le comercializeze, astfel să prospereze. Ei, dar crezi că nu s-au găsit și nebuni care să cumpere minciuni? Destui ututui voiau să știe cum se umblă cu minciunica la pălărie, în buzunar sau sub iie și să-i îmbie pe alții să facă la fel. Și au făcut-o cu zel, ca orice mișel. Au învățat să mintă la serviciu, acasă, pe nepusă masă, la ședințe și peste tot, după preferințe. Cel mai mult le plăcea să mintă la o partidă de cărți, care minciunea se numește cacealma. Tragi o cacealma cu cinci ași și ceilalți se lasă păgubași. Cu cinci popi poți pe toți jucătorii să-i îngropi, să le iei banii adică, cum a făcut Minciunica.

Într-o zi, lui Minciunel i s-a îmfundat fiindcă a întâlnit Adevărul-adevărat. Care nu e de lepădat, ci e un bărbat cum fiecare ar vrea. Pe onoarea mea.

Ce-au făcut, ce-au dres, e greu de înțeles. Cert e că au luptat bărbătește, care pe care, fără supărare, să răzbată cine-i mai tare. S-au răpus unul pe altul, cât ai zice: Pește! Fiindcă îți spun, chiar de nu-s întrebată: ei nu pot fi prieteni absolut niciodată.

Am aflat că mai luptă și azi uneori, și, am presupus, când unul, când altu-i răpus, ori supus.

Asta-i tot ce-am avut de spus.

Cât despre Minciun, unii-l preferă, alții nu. Dar tu, băiețuș? Te folosești de el uneori, sau îți iei Adevărul drept unic chezaș? Ei așa!

Dar tu, fetiță? Pe cine chemi în ajutor la grădiniță? Pe Minciunel sau pe Minciuniță?

La asemenea întrebare cu tâlc, toți tac mâlc. Spune, tu, băiețelul mai mititel. Îl cunoști și tu pe Minciunel? Sau pe prietena lui Minciunica? Fiindcă din atâtica, ea se face cogeă minciună. Nu-i a bună!

Pe viitor, te rog să renunți la serviciile lor.

Hai acum, somn ușor! La culcărică, fără Minciunel sau Minciunică!

SPUNE-MI ASTĂZI CE-AI CITIT, CA SĂ FII DESĂVÂRȘIT?

Ca să crești, micuțule, trebuie să citești. Cel puțin o sută și una de povești. Câți dalmațieni furase Cruela Devil sau câți pești curg pe Nil într-o secundă. Cu o minte așa de fecundă, poți și tu povesti la pitici despre ce a făcut un arici care vroia să dea iama prin mușuroiul de furnici. Sau ce a făcut lupul cărturar care își luase brevet de măgar.

Poți călători prin țări necunoscute, pe întrecute. Și poți trăi cel puțin o mie și una de vieți, cu ochii zvârliți pe pereți și nu precum acei nătăfleți care n-au citit în viața lor un rând.

Cunosc o fată care știa, (sau inventa?) nici mai mult, nici mai puțin decât o mie și una de povești. Și le spunea seară de seară unui sultan, doar-doar s-o îndupleca, înfumuratul sultan să nu-i taie cu iataganul, gâtul ei diafan.

Ce făcea, ce nu făcea Sheherazada (așa o chema), născocea basme frumoase, până sultanul începea să tragă la aghioase. Și așa, noapte de noapte, fie cu glas tare, fie în șoapte, îl adormea pe hain, cu un basm cel puțin.

Spuneți-mi, ce-ați face voi, dacă ar trebui să spuneți zilnic câte o poveste ca să scăpați teferi?

Ați citi în stele, luceferi, ați orbecăi în plin soare după un muc de lumânare? De unde credeți că v-ar veni în minte, atâtea povești cu învățăminte? Cu povește și tâlcuri lumești care să vă intre, o dată cu razele lunii-n ferești?

Câte lumi, o, câte lumi minunate vei descoperi pe îndelete sau pe furate, dac-ai să citești un kilogram de povești sau mai bine câteva quintale în toată copilăria dumitale. O mie de snoave și alte câteva povește îți vor ține de tinerețe fără bătrânețe.

Ca să ai la rândul tău ce istorisi la copii. La nepoței care la rândul lor le vor povesti, după ce tu nu vei mai fi...

LAURUL BALAURUL

A fost odată un balaur. El locuia singur pe un coclaur și fiindcă nu avea cu cine să se joace, își modela din plastilină figurine închipuind dobitoace.

Era melancolic și trist. Fire de artist iubea tot ce-i frumos, de aceea întorcea lumea pe dos să găsească un sâmbure de frumos și să-l facă să încolțească. Iubea florile, iarba, natura întreagă îi era tare dragă. Căsuța lui, cum desigur ați ghicit, era ceva de neînchipuit. Joasă și mică încât abia de încăpea în ea vreo furnică.

Ei, și cum încăpea coge balaur în ea? Așa.

Se încolăcea, se descolăcea până se făcea mic-micuț ca un furnicuț cu șapte capete care-i rămâneau pe afară să sperie viețuitoarele care, bunăoară, ar fi îndrăznit să-i strice pacea și tihna, tulburându-i odihna.

Și capetele se făceau mari, fioroase, pe când Laur (așa îl chema pe balaur) – trăgea la aghioase.

Aveaun somn agitat, tresărit de cum se așternea pe ațipit, închizând din cei paisprezece ochi, să nu-i fie de deochi. Și sforăia din toate cele șapte guri deodată că ti se făcea părul măciucă, măi tată.

Când colo, el visa, căci îi plăcea tare mult să viseze la cai verzi cu mințile treze.

De pildă, o herghelie de cai verzi zburau pe pereții cerului azuriu, nechezând a pustiu. Erau fără frâie și tropoteau din copite sau din călcâie.

Din tată-n fiu și din bunic în nepot, Laur moștenise câte o limbă de-un cot la fiecare cap fioros. De aceea toate îi atârnav pe jos și fiindcă nu le putea stăpâni sau ridica înapoi în guri, trebuia zilnic să facă spălături fiindcă limbile, lipicioase, ștergeau iarba, pământul, de câte ori bătea vântul. Și sunau, sunau ca limbile de bau-bau. Erau ca șapte tălângi la gâturi de vite, scoțând sunete grave sau ascuțite ori rămânând adeseori amuțite.

Din pricina limbilor lui buclucașe, Laur era cunoscut pe imașe. Se fereau viețuitoarele să-i iasă în cale, de la șapte ocale. Sau leghe sau verste ori mai bine, hectare, cum stă scris în dicționare.

Vai, necazurile se țineau scai de el, bietul bălăurel. El încă era blând și cuminte fiindcă nu-i crescuseră măselele de minte. Ori, se știe, imediat cum îți iese măseaua de minte, o știi de la părinți, îți ieși din minți de durere și nici lapte cu miere de-ai bea, n-ai scăpa.

Bietul Laur aștepta neliniștit ca gingiile lui, ca niște muguri, să-i explodeze și mintea să-i izbucnească afară, să nu mai ducă viață singuratică și amară.

Dar, dacă ești destul de matur, cu măsele de minți, oare începi să minți? Să torni la minciuni gogonate, pe apucate? Iată o dilemă ce chinuia biata făptură.

Cale de-o aruncătură de băț era legat un măgăruș de juvăț și Laur îndrăzni să-l întrebe dacă n-a găsit niscaiva ghebe (un soi de ciupercuțe ca niște bărcuțe). Voia să le facă fripte căci, spune-n Scripte, nu e bine să le mănânci crude că au gust de agude și vin niște paparude zălude și ude și-ți cer socoteală și-apoi, ține-te tocmeală!

Măgarul avea plin samarul cu ghebe gălbui și voia să-l atârne într-un cui de frica pofticioaselor furnici aciuat pe-aici sau de arici.

-Ți le agăț eu de unul din capetele mele, măi măgărele Aurele. Și fii liniștit, o să le găsești negreșit, într-o zi-două, până nu începe să plouă. Căci, dacă plouă, vin rudele-pararudele și le rod, până-apuci să le sui în pod la adăpost.

Laur care ținuse-n viața lui post, se săturase de terci, poftea friptură de ciuperci berci. Se făcea-prefăcea dezinteresat, iar când măgarul Aurică plecă, se puse pe înfulecat. Atâta se ghiftui, că imediat îi veni rău și din burțile lui răscolite, începu să dea afară. Stătea cu capetele plecate să vină cineva să-l frece de aplecate.

Așa pățești când te lăcomești și te-nfrupți din tainul pe care vecinul te-a rugat să i-l ții. Și să se învețe minte, nu mai mănăcă plăcinte de ghebe în viața lui.

Iar acușa mă sui pe-o nuielușă. Fii cu ochii pe ușă că eu zbor în decor să spun și altora pățania bietului Laur, intoxicat cu ghebe și plin de bășicuțe pe burți și pe lăbuțe.

POVESTE DE URGENȚĂ

Cred că există o diferență între o poveste obișnuită și o poveste de urgență. De pildă, cineva se văieta cam așa :

-Am astm și nu pot adormi decât cu un basm. Drept medicament la culcare o poveste cu un Făt-Frumos călare și o zână, neapărat bună. Sau cu o harpie sau scorpie în etate care cântărește doar pe jumătate. Ori, lucru cert, pe sfert, deoarece e mai mică decât un șoarece. Dar nu un șobolan în vârstă de-un an, ci șoricel, cât un degețel, vai de el!

Așadar, vreau în dar o-ntâmplare din palatul de chihlimbar, de care nimeni nu are habar, dar care va fi inventată pentru mine anume. Poate să nu aibă nici nume. Chiar așa o vom intitula. Poveste fără nume, ori o poveste de urgență. Cer clemență și îndurare pentru un basm fără asemănare. Numai să aibă tâlc.

Nu pot să tac mâlc, ci adaug : o poveste nu se înfiripă din fire de praf și din vânt. Pe cuvânt. Ea nu-mi stă la cherem când o chem. Uneori se lasă prea mult așteptată și când vine, pare nevinovată. Așa că, ține-te bine!

Mă privește în ochi cu mirare de parcă n-ar fi o pură întâmplare. Cu o pisică și cu un calendar. Sau abecedar, ori, ce mai tura-vura, că mi s-a uscat gura și n-am un strop de sifon.

Așadar, o găinușă-n jupon se plimba semeț-n ogradă, ca pe o stradă, ca le boulevard. Se sfădise destul cu puicuțele și făcu stânga-mprejur hotărâtă să evadeze din acea lume, pusă pe glume cu bietezele păsări bătrâne care numai de zeamă sunt bune.

Nu țină cont de gard ci sări-n ulița largă, de parcă voia gura târgului să o spargă. Cotcodăci de una singură până obosi, căci la ora aceea, de toropeală, toată suflarea dormea, prin șopron, pe afară ori prin beci. Deci, cum nu întâlnește pe nimeni să-i admire ținuta, își schimbă ruta. Făcu astfel cărare bătută ca pierdută. O apucase și o durere la un picior, căci era găină bătrână și suferea de gută. Cu piciorul umflat se opri pe o movilă de gunoi și se puse pe scurmat. Scurmă ce scurmă, ca și când ar fi căutat vreo urmă. Mărgăritarul fermecat, vreo mărgică de chihlimbar să o ducă la ea în cuibar și să spună că a ouat-o-ntr-o zi, cine poate ști?

Poate căuta oul de aur șlefuit cu mare finețe, ca să o întoarcă în tinerețe. Eh!...

Fiecare găină visează să fie mai brează decât celelalte și să scoată pui ca ai nimănui.

În afară de un gândăcel și vreo doi viermișori, nu găsi nimic mai acătări. Nici tu boabă căzută din roabă, nici tu iarbă grasă și gustoasă, nimic. O grămadă de moloz, plină cu rogoz. Și-atât, oricât ar fi făcut găinușa gât sau cioc. Pun mâna-n foc că a căutat pe unde nu trebuia. Altfel nu se povestea. Hotărî să se întoarcă la cuibul ei. Căci, unde-i mai dulce iarba decât la tine-n bătătură?

Chiar dacă viața e dură și mai că-ți fură mâncarea din gură obrăznicuții de pui, dragi oricui, dar mai cu seamă, cloștelor tinere sau cocoșeilor tineri care țin loc de gineri.

Găina bătută se-ntoarse abătută și chiar supărată de această aventură ratată.

Cum o văzu, gospodarul o înșfăcă de pene și se uită la ea cu priviri pofticioase.

-Ia stai pestrițo, că acum te tai. Decât să sfârșești la coana vulpe vecină în vizuină, mai bine la mine în oală, că ieri mi s-au culcat pruncii cu burta goală.

Biata găină pestriță nu mai avea nici grai să cârâie : Vai! Fiindcă nu era de glumit cu stăpânul.

Până la urmă, milos, c-așa e românul, gospodarul o azvârli în poiată lăsând pe altă dată ca găina bătrână să facă zeamă gustoasă și bună...

-Ei, ce-ai rămas așa, cu ochii pe lună? Ori crezi că și asta e o mare minciună?

POVESTEA CELOR DOUĂ CĂI

Au fost odată două căi. Nu erau surori, nu se asemănau, nu aveau nimic comun una cu alta. Deși pășeau alături, fiecare se îndrepta spre altă direcție.

Prima era bogată, strălucitoare, frumos împodobită.

Cealaltă era simplă, curată, smerită.

De fiecare dată când întâlneau un drumeț, cele două căi îl îmbiau fiecare în felul său :

-Mergi de-a lungul meu și-ai să ai parte doar de bucurii în această viață.

Cealaltă îl chema discret pe trecător :

-Dacă mă vei urma, vei afla bogății în cealaltă viață.

E de la sine înțeles că foarte mulți oameni se îmbulzeau spre calea cea strălucitoare și împodobită.

Ba, ca să meargă pe ea, se îmbrânceau, se călcau în picioare, stăteau la cozi interminabile, așteptau nerăbdători să se vadă o dată mărșăluind pe ea, siguri pe sine, puternici, trufași.

Pe cealaltă, abia de se zărea câte un om mergând sfios, cu fruntea plecată, pășind de parcă se temea să nu trezească pietrele din visare.

Era liniște pe calea aceasta plină de tihnă și pace. La capătul fiecărei căi se afla câte o poartă.

Pe calea cea largă și aglomerată, poarta era pe măsură : înaltă, frumoasă, străgătoare, sculptată și pictată, își lua ochii.

Calea cea îngustă însă, se termina cu o poartă strâmtă și mică, așa încât trebuia să te apleci, ca să poți intra, uneori chiar și în genunchi. Dar aici, cel puțin nu era aproape nimeni, ci doar câte un drumeț răzleț, pripășit și obosit.

Pe calea cea largă, persoane avute azvârleau monede în dreapta și-n stânga. Monezile zornăiau pe dalele de marmură scumpă. Chiar și pungi de aur erau aruncate pe cale, iar aurul sclipea prin pungă de-ți lua ochii.

Magazine pline de bunătăți îmbiau trecătorii. Jocurilor de toate felurile li se făcea o reclamă grozavă ca să atragă clienții. În plus, saltimbanci făceau acrobații și muzica răsună foarte tare. Vacarm, vâlvă, agitație, transpirație. Acolo era o vegetație luxuriantă din care-ți picau drept în gură, fructe zemoase, ori de-abia date-n pârg, încât îți lăsa gura apă.

Nu trebuia decât să întinzi mâna. Sau uneori să deschizi gura.

Pe calea cea mică pietrele simple se îmbinau firesc, acoperind praful drumului. În zare se vedea o biserică mare, cu numeroase turle.

De o parte și de cealaltă a drumului străjuiau troițe și cruci sculptate frumos, cu măiestrie, dar și cu evlavie. Nu era nimic spectaculos pe această cale. S-ar fi spus că darurile ei erau ascunse privirilor lacome. Însă, la capătul pustiei se afla și sfârșitul călătoriei. Intrați într-un ținut minunat, de vis, fermecat. Cu îngeri serafimi care coborau din înălțimi. Care cântau cu glas diafan fără să ceară un ban. Și dacă pe calea bogată erau din belșug băuturi din cele mai fine, răcoritoare și proaspete, pe calea cea simplă nu se găsea decât apă vie, tămăduitoare, care se dăruia la fiecare. Nu trebuia decât să vrei să bei și imediat te tămăduiai de orice păcate, deveneai mai frumos, mai curat, mai luminos, dar în chip deosebit, sănătos la suflet și la trup.

De asemenea, era acolo o viță-de-vie cu o sumedenie de mlădițe. Mlădițele erau băieței și fetițe. Crescuți pe un trunchi viguros : Iisus Hristos.

O astfel de apă e o adevărată minune, veți spune.

Da, și e așa pentru că nu se vindea, ci se dăruia. Cu iubire, într-un pahar de hârtie subțire. Dintr-o înghițitură puteai deveni cu totul altă făptură. Orice picătură sorbită era binevenită pentru că tămăduia, orice urmă de îndoială, orice boală.

Ei, dar omul alegea, tot ceea ce îl atrăgea prin culoare, mărime, miros. Dar fără folos. Pentru că în felul acesta pierdea ceva însemnat.

Ce?

Dacă n-ați aflat, o să aflați negreșit, la timpul potrivit, dragii mei prichindei.

POVESTE CU GĂLUȘTI

Două muște bâzâiau pe lângă farfuria plină cu găluște. Dumnealor, tare pofticioase, li se păreau găluștele, nespuse de gustoase. Așa că-și spuseră una celeilalte :

-Ce-ar fi dac-am gusta un pic?

-N-ar fi nimic. Nici nu s-ar observa...

-Crezi mata?

-Sigur că da.

-Dar de unde, că sunt prea rotunde și n-am cum s-apuc, o firimitură să-mbuc, zise cea mai flămândă. Ce osândă! Să muncești pe brânci, ca să poți să mănânci!

-Ia de aici, de dedesubt, că nici nu se vede... Și nimeni n-ar crede că-i ciupită. Apoi e cârpită cu pesmet, muiată-ș șerbet, cu nucă de cocos pudrată și cu fistic aromată!

Încet-încet, muștele se-nfruptară din găluștele apetisante, rămase pe masă de-aseară. Hăpăiră ce hăpăiră, până ce pe dinăuntru le goliră, apoi se șterseră pe aripioare și piciorușe și o zbughiră afară pe ușă.

Din odaia de oaspeți veneau zgomote alarmante, semn că desertul trebuia de urgență servit. În plus, un puști mai sclifosit plângea că vrea găluște gogonate, pudrate și aromate.

Bucătăreasa a sosit imediat și cu obrazul îmbujorat, cu șorț apretat și curat și cu bonetă scrobită de parcă era de ebonită! Luând platoul în mâini îl duse în sufragerie. Și aici, tragedie!

Vreți să știți ce s-a-ntâmplat când stăpânii au aflat că găluștele erau pe jumătate mâncate?

Și-au dat coate, s-au foit pe scaun, s-au mirat, au dat vina pe biata pisică, pe Azorică, pe bucătăreasă, ori pe găina care ciugulea boabe în curte, ba pe Costică, grădinarul cel gras, ba pe un cățeluș de pripas.

În orice caz, mare a fost pricina cu găluștele goale care sunau ca din foale și nici chipeșe nu mai erau. Poate venise Bau-Bau și țuști! dăduse iama-n găluști.

-Unde mi-e pușca, să-mpușc vinovatul! striga bărbatul nervos, că-n ziua aceea ieșiseră toate pe dos. Apoi, cât se poate de calm, a dat o dușcă și a înghițit o gălușcă.

Despre celelalte, cred că și acum mai stau pe platou, alături de-un ou pictat în peniță cu puncte verzui, numai bun de atârnat în cui.

Asta-i! Și dacă nu vă place, n-am ce face.

Iar dacă-i povestirea prea scurtă, rugați pe mămica să coacă o turtă. O turtiță gustoasă cu apă și sare care, ca-n altă poveste, va porni la plimbare!

AVENTURI ÎNTR-O ȚARĂ BIZARĂ

Am ajuns într-o noapte la gară și am luat trenul spre o țară bizară. Auzisem eu că-n țara asta misterioasă, lumina e mai luminoasă, frumusețea e mai frumoasă, noaptea e mai neagră, nu te îmbolnăvești de pelagră, te-ntâmpină peste tot artificii iar coada pisicii te spală pe față și pe mustață. Mai am unele indicii, dar vă las pe voi să le descoperiți, dacă vă învoiți în această țară bizară să călătoriți. Revin imediat că s-a pus trenu-n mișcare și n-am stare. Deci, salutare! Drum bun și călătorie sprâncenată spre țara visată.

Pe culoar am întâlnit un ogar fără lesă ori zgardă care făcea de gardă. Avea coada plină de colaci și era gonaci. Gonea animale la vânatoare după urmele muștii până ajungeau în bătaia puștii.

Treceam pe lângă o localitate pe care scria : „Oraș interzis”. Nimic de zis, era cenușiu și bizar. Plin de Hopa Mitici antici, pe care, chiar în cap de-i așezai, tot cu ei în picioare te pomeneai, că le plăcea să stea drepti ca niște bătrâni înțelepți, sprijiniți în toiegele lor, cum se sprijină cuvintele de autor. Nimic mai ușor. Numai că, vezi dumneata, nu-i așa. Autorii se sprijină de cuvinte, ca să meargă poveștile înainte. Sau înapoi, așa cum soldații bat în retragere, la război. Orașul era păzit de niște ființe jumătate câini, jumătate pisici, atât de stranii că te vârău în frici. Ele miorlătrau, făcând miau-hau că a trebuit să-mi pun un dop în fiecare ureche, pentru a nu mă molipsi de streche.

În localitatea aceasta veche, n-am coborât pentru că negreșit, aș fi asurzit...

Am plecat mai departe într-un ținut deschis ca o carte. Avea filele rânduie frumos, pe străzi și pe case arătoase. Unele file erau lipite cu scotch, dar dezlipindu-le, s-au ivit niște foci care se rostogoleau alunecoase pe străzi lucioase și ele, de ziceai că-s date cu miere de albină din floarea numită sulfină.

Într-o grădină am găsit un leagăn de lumină, un fel de hamac prins cu nevăzute fire de aripi de iubire. De îngerăși copilași și de serafimi sublimi, cu șase aripi imaculate, care te duc încotro vântul bate, pe saltele de nori din zori până-n noapte și din noapte în zori. Și toată suflarea se legăna în lumina aceea strălucitoare de parcă ar fi fost o barcă pe mare. Am simțit fiori de iubire de o

așa descoperire. Puteam să plutesc până amețesc, fără să cad pe ace de pin sau de brad. Am închis ochii deja și mi se părea c-am ajuns la Poarta de Răsărit a acelei țări spre care-am pornit.

Stăteam în șezlong ca-n fotoliu și-am văzut de strajă la poartă un cârd de găște precum găștele din Capitoliu. Și doi cocori puși acolo să ne apere de meteori. Fiindcă meteorul, se știe, e un bolovan uriaș desprins dintr-un astru. Și unde ajunge face dezastru. O descoperire recentă spune că este dintr-o stea incandescentă. Adică fierbinte, cu miezul de foc, care nu stă pe loc. Se plimbă pe vreme rea sau senină chiar și milioane de ani-lumină. Și unde cade, parcă iscă tornade. Cade în trombă și face o groapă de bombă. Aduce foc și cenușă, cutremur și alte dezastre, bucățile acestea de astre. De aceea, păsările numite cocori stau treze pe metereze, să le îndepărteze. Cu ciocul și aripile lor uriașe fac vânt și gonesc pietrele uriașe. Să nu se ciocnească de planeta pământ.

De pe leagănul acela de lumină puteai sări pe o planetă vecină. Ca să ajungă pe post de vedetă, unii vor să-și caute loc pe altă planetă. Sau, firi temerare, vor să cucerească teritorii interstelare. Să stăpânească ar vrea, chiar și o bucată de stea. Pe care stea să lucreze, să se odihnească, în atmosfera cerească. Nu le place țara și locul și vor să-și caute altundeva norocul. Pe Marte sau chiar mai departe. Pe Venus, pe Pluto sau pe Saturn vor să-și construiască un turn.

Dacă ei cred că-i ușor, treaba lor!

Treaba mea e să mă plimb bunăoară prin țara aceea bizară.

Dacă vreți să mergeți cu mine, foarte bine, vom pleca de luni până luni pe spinări de lăstuni, sau pe aripi de condor, în zbor, pe aripi de vis, așa cum v-am promis...

POARTA DE AZUR

Cât îți vei arunca ochii împrejur, nu vei întâlni așa poartă fără cusur, cum e poarta de azur. Era nici mare, nici mică. Așa și așa. Putea încăpea prin ea cine voia și cine se nimerea. Dar nimeni nu știa încotro dădea, de aceea fiecare voia să se-ndrepte spre ea pentru a afla. Își închipuiau ce doreau. Și închipuirea mergea până acolo încât, nici cu gândul omul nu îndrăznea.

Nimeni nu zărea poarta, așa că fiecare încerca unde-l va duce soarta.

Când intră primul bărbat, poarta imediat s-a-ncuiat. Pe dinăuntru și pe dinafară, unde se iscuse îmbulzeală. Era lume cât marea cu sarea, cât țineau ochii și zarea.

Bărbatul dispărut îndărătul porții, parcă se aruncase în ghearele sortii. Mergea la-ntâmplare pe culoare, pe străzi alunecătoare, întortocheate și-nguste. Nici nu se oprea să guste roadele din copaci păzite de vrăbii și pitpalaci. Nu-l îmbiau nici miresmele, nici culorile de la gingașe, florile. El avea o singură țintă : să vadă cum se prezintă ținutul din spatele porții.

Ce era acolo : tărâmul morții, al umbrelor întunecate, al Luminii neînserate, țara de dincolo de lume, fără legi și fără cutume? Fără reguli impuse votate de persoane suspuse.

Țara legendelor din bătrâni sau a miturilor din păgâni? Ori a poveștilor minunate cu împărați și împărate, crai și crăiese pe alese, mândri feciori sorbind licori de tinerețe fără bătrânețe, elixiruri de leac ca să mai trăiască un veac.

Asta avea de aflat primul bărbat care pe poartă grăbit s-a strecurat și poarta s-a încuiat. Nimeni n-a știut ce s-a-ntâmplat și după ce au așteptat ce-au așteptat, s-au întors dezamăgiți la casele lor, de unde-au plecat.

Nu mai voiau să știe de poarta de-azur ce despărțea viața de veșnicie.

Prunci, tinerei sau moșnegi, nici să-i legi nu mai voiau să-i treacă pragul, să-i afle taina, meleagul.

Când sorocul se va-mplini, negreșit vom ști, se consolau unul pe altul în fața porții ferecate precum bazaltul în muntele fermecat. De ce să forțăm norocul cu boabele de fasole sau cu ghiocul, cu pendulul sau zațul de cafea ori alte metode așisderea, ca să vedem ce-o să se-ntâmple?

Mai bine să trăim drept și cuminte de acum înainte, așa cum ne-au deprins părinții din părinți, stropindu-ne cu lacrimi de sfinți.

Cu povățuiri de bună cuviință, care întrec orice știință.

Și au trăit fericiți și poate mai trăiesc și acum, înconjurați de copii duium, de nepoți, strănepoți, soții și soți, mirese și miri, dând rod curatei iubiri adevărate, de la Dumnezeu învățate și pentru lume lăsate.

Dar poarta? S-o fi înălțat? S-o fi dărâmat precum podul de piatră luat de apă, s-o fi lățit, s-o fi păsări-lăți-lungit? Strâmtorat, micșorat, cine mai știe de n-o fi fost și ea o fantezie.

Totuși, nu luați aceasta ca o poveste tristă, Poarta de azur există și-o să o trecem pe rând, mai târziu sau mai curând...

POVESTEA UNEI PARALE

O părăluță, goală-goluță, goală sadea, încât nu puteai cumpăra nimic cu ea, se lăuda că la anul va fi grea. Ba și că, de vor fi fonduri suficiente, va călători și pe alte continente.

Fiindcă leul-paraleul, făcând pe zmeul sau pe durul, pe greul, o amăgise, mișel, să se îndrăgostească de el. Iac-așa.

Lelița acum aștepta cu burtica la gură, o firimitură, un semn clar de la taica dolar (un panglicar!) sau de la domnița Europeană, ca să-și poată duce sarcina la bun sfârșit.

Abia aștepta să se nască plodul, să cucerească, să zăpăcească norodul și mapamondul și să vadă cui îi seamănă și cu cine este geamănă.

Vărului yen (japonez indigen), tătucului dolar (miliardar scăpătat), tinerelului Euro, cu vreo câteva tuleie răzlețe în barbă, cu care se hârjonise paraua prin fânețe și iarbă.

Cu o paternitate așa de suspectă, cine-o mai respectă pe mama rămasă cu buza umflată (sau cu burta umflată) la o adică, de vreme ce declarase solemn : „Calicul de leu, un derbedeu, nu-i de nasul meu, e cam teleleu. Eu țintesc mai sus, spre Apus”.

Până la urmă, pe neașteptate, paraua făcu testul de paternitate.

S-a dovedit și să mint nici că pot, că odrasla era a nepotului zlot.

Căci la ceardaș, cândva, o cucerise pe tinerica pară, cu cizmele lustruite și mustața ca ața, fără să se sfiască de soața care cu obidă privea.

Ce crezi mata?

Când dovada fu clară, paraua ceru pensie alimentară. Dar fiindcă avusese de-a face cu toți, le dăruie și nepoți. Câți, nu mai știu nici ei, de ce națiune sunt și de-s lei, zloți, dolari sau lire sterline, europenizate de fietecine.

Nici cât valorau nu prea era clar.

Ce bizar! Să ai asemenea bani în buzunar și să nu le știi rostul! Tot mai bine era cu leul, prostul! Cel puțin îi știa omul costul! Dar cu așa amestecătură, ieși de-a dreptul o harababură.

Dacă paraua, prea ușurică ajunge iarăși peste hotare ostatică?

Mai bine s-ar otrăvi cu mătrăgună sau cucută decât să se lipsească iar de valută! De prietenii ei străini de prin depărtări sau de colea, din vecini.

Acum avea pretenții mari, numai la miliardari, sau la grele lingouri și nu la leii autohtoni, capete de bouri, încornorați, linșați, decapitați, devalorizați, falimentați, denominați (făcuți terci și din coadă berci), fără zerouri, nici măcar buni de lingouri...

Mai mare dară decât oca, dar ca să vezi și mata de ce e-n stare o biată pară !

POVESTE CU BROAȘTE

Un arici porni în grădină să caute un mușuroi de furnici. Mergea oarecum îngândurat și contrariat pentru că-i fusese dat să asiste la o dispută între două broscuțe artiste, distribuite în același rol de primadonă, iar una din ele era afonă. Și cum era vanitoasă și nu voia să recunoască, fiind cam urâtă, trebuia să-și pună mască și să cânte playback cu glasul ei sec și răgușit, adevărat orăcăit.

Pe baltă i se dusesse vestea de soprană contraaltă sau altissimă și ea însăși se credea o vietate extrem de rarissimă.

Făcea vocalize, game, solfegii, arpegii, încât și colegii și colegele de pe plaur credeau că are o voce de aur.

Pe arici, auzindu-i orăcăiala, îl cuprinse sfiala. Ba nu, îndoiala că s-ar afla în fața unei artiste, soliste de lac pe care nici un brotac nu îndrăznește să o curteze.

De aceea socoti să e drept să cuteze s-o abordeze frontal, invitând-o seara la bal.

Balul se ținea-n mijlocul unei poienițe plină de garofițe. Și-au venit o mulțime de broscuțe mironosițe, simandicoase, râioase, literate, titrate, cu ștaif și fason.

Căci era de bon-ton să mergi să cunoști lumea bună de pe coclauri, mai ales dacă e vorba de lauri pe care ai putea să-i câștigi.

Un grăuraș cânta :

-Hai la țipirigi, ca să n-ajungi la covrigi!

-Poți să strigi mata cât vei vrea, îl apostrofă pupăza împopoțonată, dar covrigii ar merge și cu o vișinată. Sau cu afinată.

-Taci, strigară în cor, câțiva brotaci, nu ne plac băuturile dulcele, se-nțelege, ci doar stufate, băutura de stuf, după care te ia cu năduf, trestioara care-i tare ca sălcioara, secărica și vacsul lipovenesc, fiindcă ochii îți strălucesc după o dușcă și sari în lac ca din pușcă.

Pe o pajiște se încinseră o sărită și-o învârtită, bătuta mărunță ca la nuntă.

Toți erau ciuturi de sete de puteau cu broboane de rouă să se îmbete.

Se adunaseră păsări, găze, fluturi și animale ca la serbare. Și toate făpturile se considerau egale și se distrau precum frații de alte nații care se strâng în crâng.

Florile și ele își etalau toate, culorile, miresmele, ceru-și întindea coviltirul sau catapeteasma pictată pe nori cu așchii de meteori.

Era o feerie. Până când vântul începu să adie, apoi să sufle din plin peste tufele de mălin, peste sălcii și stufăriș, apoi, mai pe față, mai pe furiș, se retraseră vietățile toate. Poate se făcuse noapte deplină și nu era nici lună nouă, nici lună plină.

Tot balul se sparse în mijlocul unei farse : când brotaccii verzui se mai jucau încă de-a ascunsul pe grui, terminând cu orăcăitul, fiindcă o știmă din străfunduri de ape apăsă pe-ale vântului clape de ziceai că-i clavir. Nu mă mir.

Ce s-a întâmplat mai apoi?

Închipuiți-vă voi...

CE-AM PĂȚIT CÂND NU M-AM COPILĂRIT

Știi? A fost odată o sărbătoare a cărții pentru copii. O sărbătoare cu povești, poezii. De din dor de drag, am pornit către acel meleag, care, de când lumea e lume, se știe, se numește : COPILĂRIE!

Un tărâm minunat și fermecat, cu povești presărat. Cu poezii mii și mii și cu pozne și ghidușii. Vrei și tu să vii?

Toate aceste minunății și încă altele, mi-au dat binețe și mi-au înmiresmat sufletul cu parfumuri de frumusețe.

Și plecând eu cu inima ticăind înspre lumea de povești îngerești, poeticești și copilărești, care te îmbie să crești, cu sufletul doldora de vise în gene întredeschise, am întâlnit acel paradis al vârstei de unde-am plecat odat', tare e mult de atunci, de când erau mămicile prunci și poate de nici atunci.

Primii eroi pe care i-am întâlnit, îi cunoașteți și voi, negreșit. Sunt niște azureți și tiroleți, niște pistruiți adevărați. Erau însoțiți de un magician vestit din Țara Azuro. Magicianul mi-a dăruit o traistă fermecată plină cu cercei de vorbe, pe care am să vi le spun altădată...

Azureții, două fete și patru băieți mi-au spus povestea Prințului Cenușiu pe care nu o mai știu. Dar preafrumoasa Elva mi-a dat o carte să citesc și să mi-o reamintesc.

În palatul Prințului Cenușiu, l-am întâlnit pe Moș Scornici, care mi-a turnat o sumedenie de gogoși, de parcă eram la bălci sau la moși. Tot el m-a învățat despre jocul de-a v-ați vațelea, despre jocul de-a cuvintele, deși pe mine mă durea dintele și nu puteam pronunța nici un cuvânt. Mi-a povestit despre piticul cel spân care-a răpit Timpul iar Ronț-Ronț și Miaunica s-au împrietenit acușica și au jucat împreună jocul de-a ventrilocul.

Apoi mi-a făcut cunoștință într-o oarecare privință cu Familia Popircop. Jupân Popircănoiul și Popircănița lui împreună cu cei doi fii ai lor, piropopircăneii luau o gustare festivă cu Chiva cea Guralivă, o cioară costelivă sau grivă care le adusese o misivă unde se spunea cum trebuie să schimbi lumea dacă vrei și nu ai altă treabă decât să hrănești porumbei. Și m-au întrebat în chip neașteptat : Vrei?

-Vreau, le-am răspuns. Dar cum să o schimb, în funcție de anotimp?

Apoi mi-au povestit cum Lupul cărturar învățase un nou alfabet pe Internet. Un băiat a găsit un trandafir minunat într-un chibrit. Și mi l-a arătat și mie. Era ca o poezie. În toate culorile pictat, altfel nu m-aș fi pus pe îndrugat.

Moș Scornici mi-a povestit ceva nostim despre Nagâul Gâță și despre Oița Bița, care l-au salvat de la înec pe mielușelul Niță.

În sfârșit spunea că a luat parte la o bătaie cu flori (sau cu meteori?). Mai multe personaje erau bânuite de gărgăuni și spuneau numai minciuni că ar fi călătorit pe scări de aer până la Palatul Lunii, care, spun unii, e locuința stelelor mii, așa, ca s-o știi. Dar mai presus de toate mi-a spus Povestea din cuvânt, o poveste buclucașă în care personajele dau buzna de-a valma și se amestecă și pas de-i mai alege. E greu, se-nțelege.

Am plecat de acolo cu părere de rău dar nu peste mult timp am întâlnit-o pe Alena, Prințesa tristeților albe și pe Prințul Atar cel Viteaz. Mai erau acolo Domnul Alfabino, Signor Vento, Doica Luna, Cavalerul Absent, Domnul Alambic, cu mașina lui fermecată de sfărâmat gânduri. Erau prezenți Miorel și Miorina, Lacrimel și Lacrimioara, Suspinel și Suspinica, Bosumflea, Durdulica, Fana Dolofana și Luc Năuc, moș Vreasc și mulți alții care au găsit mașina infernală a tristeții din Țara Tristeților fără pricină, bombă pusă într-o scorbură de Harpo cel Crud.

A trebuit să mă duc la Școala Vrăjitoarelor, unde se învață o sumedenie de leacuri, să fac rost de iarba fiarelor cu care descui lacătele de la copaci, fără formula Sesam! Am fost și la Școala piraților o vreme și am aflat o poveste cu șapte cântece întoarse din șapte caiere toarse și, în cele din urmă, după ce mașina infernală a tristeții a fost dezamorsată, am fost invitată la o nuntă minunată, cu personaje celebre: artiști, mimi, cavaleri și domnișoare, unde sunteți invitați și voi, doi câte doi. Sau mai bine câte patru, ca la teatru.

Eu m-am suit călare pe-un fus și m-am tot dus.

Pe-un caiet de lână subțire să aibă copiii de ce să se mire...

La bună auzire !

LIMBAJELE NATURII

Totul în natură vorbește, chiar dacă nu pe propria gură. Există și alte căi de comunicare mai clare. Multe limbaje are natura, cu viețuitoare și peisaje. Căi nechează pe-o limbă cnează sau chinează, de dimineață, până-n amiază. E limba în care Făt-Frumoșii visează că galopează fiecare pe-un Pegas, până-n Las Vegas. Dacă le dai apă la moară, căii chiar zboară. Așa-s căii verzi pe pereți, care te bagă în sperie

ți; iepule violete – pe biciclete, iar căii de lemn de doi coți, pe roți. Deci, numai pe căii zezeci poți să-i întreci...

Așadar, fiecare ființă, comunică pe limba ei. Limba mor-mor, n-o înveți prea ușor. Trebuie să trăiești și să îmbătrânești cinstit și frumos, dar mai bine zis, cu folos.

Limba Chiț-Chiț, limbile Miorlau, ambele au ceva în comun : se fugăresc, se amețesc, se împletesc, și-apoi se ronțăiesc.

Limbajul lătrat e mai adevărat fiindcă e adecvat.

Limba păsărească e cea mai ciripească. Dar și mai firească e limba măgărească. Catârul face : I-ha-ha! Și parcă-ți face-n ciudă așa.

Vai, tare e cicălitoare limba de ciocănitore. Lasă că face toată ziua cioc-boc, până te apucă un amoc, dar te ciocănește ca pe doagele de poloboc.

Șuieră de zor din ei, șarpele cu clopoței, pe limba șerpească.

Numai Dingo nu știe să spună, o cât de mică minciună. În prerie-i născut și-i dintre câini, cel mai tăcut.

Limba ei e prea efemeră. Gâza asta pare-o himeră. O trompiță cu mușciuc care strigă guguștiuc.

Bâlbâie, beată criță, limba de vulpiță.

Cea de veveriță e dulce ca o aluniță învelită-n alviță.

Cra-Cra, e limba ciorilor pe care-am auzit-o și eu undeva.

Dar mai jalnică e limba mioarelor, a mieluților behăiți pe care nu se poate să n-o îndrăgiți.

Peștii sunt foarte tăcuți și nu poți cu nimic să-i ajuți. Peștele, mare sau mic, tace chitic.

Orice broscuță, brotac – vorbește limba oac-oac.

Nu se poate să nu te ispitească limba bursucească.

Deslușesc doar cei fini ce-și șoptesc domnii delfini, iar tineri savanți studiază intens limba de elefanți.

Limba de girafe te provoacă la gafe. Zebrele vorbesc în dungi prelungi. Pe un leu, deși rege, aproape nimeni nu-l înțelege. Ba scade, ba crește, până te-amețește...

Nici nu vă povestesc cât de frumos e limbajul zânesc. Când nu dansează, ele conversează și se aud sunete atât de ciudate de zici că zânele sunt fermecate.

Cuvintele mai lungi ori mai late le învață la Universitate. Cum nu există universitate de zâne? Atunci care școală rămâne? Cea a vrăjitoarelor din datina majorității popoarelor?

Și piticii și spiridușii au școlile lor, care-s mai din popor (sau din topor?) pe înțelesul tuturor.

Numai zmeii, săracii, au o limbă șuierătoare la șapte guri, de s-aude peste nouă hotare și nouă păduri. Crezi că-i ușor să fii zmeu? Vă spun eu, nu toți zmeii sunt răi sau nătărăi, unii sunt chiar cumsecade, dezleagă șarade, anagrame cuvinte încrucișate și când e soarele pe scăpătate, în aerul dulce, merg să se culce. Aceia sunt zmeii cuminți, bine educați de părinți, îndeosebi de muma lor, pe care ei o ador.

Dacă nu greșesc, și stelele vorbesc.

Limbajul stelelor e strălucitor și clar și împreună cu râsul lor cristalin formează clarul de cer, un mister...

Limbajul de nori e vălătucit, încețoșat, învăluit, cu totul diferit de limbajul înșorit. Soarele, mai mucalit, vorbește prin raze fierbinți de te scoate din minți.

De pildă, o floare, vorbește prin parfum și petale, dar mai ales, prin culoare.

Limbajul de izvor e foarte curat și răcoritor. Dar care muritor nu știe, limbajul sfânt al pământului roditor? Apa pe limba ei susură, uneori bolborosește, alteori, parcă pe sfadă, se revarsă-n cascadă.

Cine n-a ascultat limbajul valului înspumat? Sau tăcerea de gheață a calotei la Pol?

Lucru cert : foarte fierbinte e limbajul nisipului în deșert, dar uneori e alunecător și lin, în clepsidră cel puțin.

Dar cine, cine n-a trăit limbajul timpului risipit, care toarce, toarce și nu se mai întoarce. Nu vă mint, limbajul inimii e unul de dor și de-alint. El începe cu „te iubesc” și are cuvinte care nu se mai sfârșesc sau așa ar trebui, cel puțin o zi.

Limbajul pruncilor e aproape îngeresc. El începe cu „îngî” și cu „gu”, continuă cu oa-oa, așa cum ai făcut și mata, dar nu-ți amintești, ori te sfiești să-l mai folosești când crești.

Ce sfinte sunt aceste prime cuvinte! Mă mir că nimeni nu prea le ține minte! Ar trebui trecute în calendar și pronunțate rar, cel puțin o dată pe an, măcar...Dar dacă-l depășești, nu te mai sinchisești și doar părinții își mai aduc aminte de primele tale cuvinte.

În înaltul ceresc, aripile vorbesc în limbaj vulturesc.

Dar, limbajul cel mai aparte, e cel al poveștilor din orișice carte. Îți doresc de el să ai parte de la naștere până dincolo de moarte. El o să te poarte pe tărâmurile necunoscute, unde vei regăsi mii de clipe pierdute.

Mulți, mulți ar vrea să vorbească limba bursucească. Dar dacă nu ai puțin noroc, n-o vei învăța deloc.

Ca o limbă-n aspic e cea a grâului dat în spic și-n abur îmbietor de pâine abia scoasă din cuptor. (Un codru de pâine putem da și la câine).

Câmpul vorbește pe limba lui câmpenească, pe care doar grăul și macii știu s-o vorbească.

Creionul pe limba lui creionească, pe care doar hârtia poate s-o deslușească. E un limbaj plin de har, de înger adus în dar. Te pomenești cum din albăstrime, plouă cu rime.

Îns-al morsei alfabet, este cel mai desuet, căci din limbile defuncte a luat doar linii și puncte.

Limbajul balenei are multă greutate, vezi bine, printre vietățile marine. În schimb, e un chin să-l înțelegi pe rechin, cu dinții lui fierăstraie, taie cuvintele de curge apa șiroaie.

Barza bate toaca, clamp-clamp și numai un hipocamp poate traduce limbajul ei, mai ales că din plisc îi cad întotdeauna copiii, așa că nici nu știi la ce casă vor poposi.

Biblica păcătuiește și te uimește cum păcatele-și strigă de-a lungul și de-a latul. Un bobdar are o limbă cum mai rar întâlnești : bâz-bâz, că și-a dat limba cu sacâz.

Bufnița, acesta-i chichirezul cântă ca huhurezul, ca și cucuveaua care se vaită-ntr-una strigându-l pe cuc : „Cucuv(r)eau!” Iar cucul, năucul, începe să se crucească pe limba cucească. Dar fiindcă are slujbă la Stat, merge neîncetat și se strigă de parcă l-ar chema : Mămăligă! Sau, bag seamă, îl cheamă Zăr-de-Zeamă.

Găinile pe limba lor cotcodacă (înrudită cu vechea dacă), vulturii pe cea vulturească, peștii din plinul gușii țipă-ndelung pe limbă de nibelung.

-Dar zânele ce limbă vorbesc?

-Până mai cresc folosesc limbajul crăiesc, care-i mai firesc, apoi pe cel zănesc.

-Piticii vorbesc limba pitică sau peltică?

-Piticeasca lor se învață la piață, foarte ușor, mi-a spus mie un uriaș miop căruia-I spune ciclop, fiindcă are un ochi în frunte.

Limbile mai mărunte : țânțăreasca, gărgăriceasca, limba libelulescă, mai livrescă și mai burlescă, limba țesută pieziș în păienjeniș, am aflat că sunt foarte lesne de învățat.

Fluturile cuvintele-și flutură în limba fluturească, albinele se înțeleg prin zumzăit, diferit de limba furnicească, prin antene, care prind o mie de posturi

străine, știe oricine, chiar și greierele Țâr-Țâr, care se aude câteva leghe-mprejur.

Zimbrii fac zâmbre și-ncep să se strâmbe, când le vorbești, trebuie doar să zâmbești, dacă vrei să-i cucerești. Dar oul vorbește pe limba piu-piu, pe care-o știam dar n-o mai știu.

Canarul cântă pe-o nară, dar când triluie pe amândouă, negreșit o să plouă.

Mi-e și milă de biata cămilă, care vocea-și îngroașă ca o moașă, strigând din cocoșă, așa cum strigăm noi din rărunchi...

Vedeți câte limbi întâlnești dacă te plimbi prin București, sau prin Pitești ori chiar prin Foltești.

Mierla neagră pe mierlește, toată ziua triluiește și așa frumos doinește că tot codrul amuțește. Albinele vin și ele, duium vorbind limba zum-zum.

Tinerii vorbesc limba “te iubesc”, care nu prea are nevoie de cuvinte, ci doar de inimă și de minte. (De minte, mai puțin, că-i un chin dacă-ți pui mintea la contribuție, fără prea multă limbuție). Bunicii, cum să nu te uimești, vorbesc un limbaj de povești, iar copiii folosesc limba sfântă a bucuriei.

Născociți și voi alte limbaje, fără trucaje, fără minciuni, așa cum spun unii nebuni...

NEGUȚĂTORUL DE VISE

Trăia odată într-un ținut îndepărtat, pare-mi-se, un neguțator de vise. Cumpăra și vindea, orice vis i se povestea. Și pe niciunul nu-l uita. Uite-așa. În memorie le depozita și-apoi le spunea mai departe ca-n carte. Sau ca și citite în stele, vise rebele, vise de-o zi, de o noapte, de o secundă și de un minut și apoi le lua de la început, le rula și le derula până când din ele nici praful nu mai rămânea. Ba rămânea praful de stele din visele mai rebele.

-Vând vise pestrițe cumpărate de la păuni și păunițe; vise color de la vestitul cocor, vise alb-negru pentru orice om integru, vise cu buline pentru bubuline, cu romburi și liniuțe, vise slabe, grăsuțe, potrivite, numai bine de-a fi povestite, visate și răsvisate, pe săturate și alte vise felurite pe ghicite. Pot furniza vise oricui, berechet, chiar și la pachet.

-Da, cu cât le dai, gospodare, de au atâta căutare? întreba cineva curios.

-Păi, la bucată, măi tată. Că doar n-o să-mi iei marfa toată.

-Nu, eu am nevoie de-un vis să mă ducă în paradis! Să văd și eu pe acolo cum este. Căci, fără veste, te poți aștepta la o călătorie fără bilet înapoi. Și-atunci, vai de noi.

-Aaaa.aai nevoie de un vis cu îngeri matale, să călătorești pe meleaguri natale. Acolo ai să găsești o atmosferă de povești care-o să-ți amintească de casa părintească. Pentru asta îți trebuie un suflet curat, neapărat.

-Să fiu iarăși mic, zise omul ușor cam peltic.

-Da, și nu uita, numai sufletul de copil, născut în April te poate face să visezi raiul acasă, zise neguțatorul cu voce groasă.

-Mie îmi place un vis verde ca o pădure, să nu poată nimenea să mi-l fure și nici să mă tem de secure!

-În cazul acesta poți lua de la un arici de pe-aici, cuibărit în tufiș sau în mărăciniș.

-O, nu, visele de-arici nu-mi plac, căci sunt pline de prici și pot să cad de-a berbeleac sau de-a tumba ca și când aș juca rumba. Și-apoi sunt țepoase și seamănă cu visele de broaște țestoase, îmi vârbă și frica în case la culcare. Se pare că ți-e frică și de-o furnică, la o adică. Mai bine un vis de brontozaur, căci visele lui sunt pline de aur sau de cununi de laur, depinde ce preferi și la ce te referi.

-Eu zic să-mi dai un vis de pitic cu barbă de iarbă și cu mustăți de fân.

-Bine, dar astfel de pitic este spân și se crede stăpân.

-Atunci mai bine amân și-am să iau mâine un vis de câine. De cățeluș de pluș.

-Nu ți-aș recomanda, căci vezi mata, cățelii de pluș sunt urecheați și tăvăliți de copii pe sub pat, cum s-a și întâmplat chiar ieri. Și poți să latri, să zbieri din răputeri, că nu te aude nici una din rude.

-Nu strică să ai un vis de pisică. Pe lângă smântână, câtă vrei, poți să capeți și o tocană de șoricei. Sau de apă de șoricei. Ori visezi că dai (deși n-ai) apă la șoricei, ceea ce nu-i indicat, dragii mei.

-Eu am primit un paneraș cu vise-narcise, promise și prescrise chiar de medicul meu curant, un povestitor foarte galant, care, făcând pe cavalerul, mi-a dăruit panerul plin ochi, ca să nu mă deochi.

-Mai bine-ți făcea un benghi în frunte – fără să se încurce în vise mărunte sau în amănunte iar tu te făceai luntre și punte să dobândești un vis răsvisat, că-i mai adevărat.

-Neapărat, vreau să cumpăr de la neguțător, un vis de autor. Să am parte de un vis cu o carte, sau două sau trei pentru prichindei. Ar fi cel mai frumos dar și l-aș visa într-un palat de cleștar, sau de mărgăritar (ori poate de chihlimbar, n-am habar).

-Pentru asta măcar, trebuie să ai har. Nu se poate așadar, să nu ai habar cum se scrie măcar un basm, măcar o poezie. Trebuie să iei lecții de citit și de scris, altfel nu-l duci la bun sfârșit.

-Îți recomand un vis roz-bombon cu zorzon, ca o acadea...

-S-o crezi mata...

Toți așteaptă pe Sfântul Așteaptă. Și ca s-o spun pe-aia dreaptă, în mod neașteptat se aștern pe visat. Ca a doua zi să aibă ce povesti.

Astfel că neguțătorul n-a mai vândut nici un vis știut ori neștiut, căci, drept vă spui, e bine ca fiecare să aibă visul lui. Fără tãmbãlãu, bun sau rău și să nu le schimbe ca pe timbre, căci visele au multe haine și taine și noapte sau dimineață, ele fac parte din viață!

CARPETA NEFERMECATĂ

A fost odată o carpetă, sau un covor, care flutura pe o bară, după ce gospodina-l bătuse bine de praf, cu bătătorul. O mâna zorul să facă în casă curat, că se apropia de iernat.

Așa că o bătuse măr, parcă-n răspăr.

Era vânt și, într-un cuvânt, carpeta se legăna, dansa, se răsucea, făcând piruete cochete precum balerinele la teatrul de marionete.

Parcă-ți făcea semne din nenumăratele flori și deseme. Nu stătea locului nici un pic și vă zic precum covorul lui Aladin, voia să zboare lin peste zări în țara de unde venise, adică în Persia, unde sunt multe persiene pe care șed zâne Sânzienne, numite cadâne. Ori Sheherazada, frumoasa care știa o mie și una de povești și trebuie să le dezlegi la fiecare – șarada.

Căci, vezi bine, orice poveste are un tâlc, o morală, nu sunt scoase așa, ca din oală. Și sunt scrise cel puțin pe o coală.

Dar să revenim la carpeta-nflorată.

Se zbuciuma, neajutorată, fiindcă, prinsă bine-n cârlige, nici nu putea măcar să strige, să ceară ajutor vreunui călător, s-o scape din această spânzurătoare, ziua-n amiaza mare.

E scandalos, zicea carpețica, să nu mă pot da măcar jos, dară-mi-te să mă înalț pe o pernă de nor până în țara perșilor, unde m-am născut și unde suratele mele covoare, au parte de multe picioare fine, încălțate-n botine sau în conduri sclipitori, bătuți în nestemate sau mărgel, dragele de ele, în Serai, de se cred de-a dreptul în rai. Gheișele dansează atât de ușor pe spinarea lor încât parcă le mângâie.

-Și eu am parte numai de izme din ghete, din cizme, din bocanci de doi franci, din pantofi murdari de noroi de la doi băieței (eu le-aș zice băiețoi!)

În plus, primesc și bătaie, cum scrie la carte, așa încât mi se face o frică de moarte, doar când văd bătătorul. Nici măcar nu sunt curățată cu aspiratorul, căci de-atâta jucat, cei doi băiețoi l-au stricat.

-Ce soartă, ce soartă cumplită, se văita carpeta persană jignită.

Tocmai atunci gospodina, care udase în vremea asta grădina, veni la bară și-o înfășură bine în sine, luând-o la subțioară, până-n cămară, unde-o așeză în picioare, la păstrare.

Sărmana! Stătea acum și pe întuneric și-n frig, și dacă n-ar fi fost înfășurată s-ar fi făcut covrig sau ghem-grămadă, îmbrobodită broboadă.

Dar ea trebuia să stea dreaptă ca Justiția înțeleaptă (și oarbă?). În plus, cu mâinile legate la spate, prizonieră întoarsă pe dos, de-i trecea os prin os, sau chenar prin chenar, înflorat și brodat.

Asta-i. Mai mult n-am aflat.

Poate-o aflați voi și-i găsiți un loc cu picioare mai moi.

POVESTE PLUTITOARE

Într-o vară, pe când îmi făceam vacanța la mare, am trăit o ciudată-ntâmplare. Era o zi însorită ca o pâine bine rumenită. Tocmai stăteam pe plajă cu privirea pierdută în largul de zare. Și am văzut plutind la mică depărtare, o sticlă fumurie, nici mare, nici mică, așa și-așa, de circa și ceva. Plutea, plutea și parcă cerea ajutor. Ba apărea, la dispărea din decor.

Înotând după ea, am considerat că-i a mea. Și-am vrut să știu ce-i în ea.

Avea un dop îndesat pe gât, dar mai mult decât atât. În interior am găsit, nemaipomenit! Ce credeți? O poveste adresată mie. Și ție. Și lor. Tuturor. Niște foi vechi de vreme, cu secrete, dileme, taine și ascunzișuri.

Ce pocinoage mai sunt adunate-n aceste străvechi terfeloage? m-am întrebat și mi-am răspuns imediat.

Fără ocolișuri vă spun : o poveste din timpuri străvechi, plină de cuvinte – perechi, de parcă era izvorâtă din Crișuri. Ba și cu câte unul nepereche, ca o florică prinsă la ureche. Când văzusem atâtea cuvinte duium, cuvinte cu parfum de mosc, pe care mi se părea că le cunosc de când m-am născut, n-am mai putut aștepta altceva și-ncepui a le citi. Phii! Câte înțeleșuri aveau, că nici să mănânc, nici să beau n-am mai avut vreme. Pesemne, povestea mea plutitoare semăna cu o ghicitoare.

“Ce ești când nu ești, amator de povești? Și ce-ai fi, dacă povestitor nu te-ai numi?”

Așa începea povestea mea. Nepovestită, nu era deloc liniștită. Cerea, implora, se impunea, creștea, se năștea. (Poate în mintea mea?)

-Măcar un copil vreau să mă audă. Ori o babă surdă. Cel puțin o rudă, un frățior, un nepot. Altfel nu pot să ies de aici. Ce zici? Mă citești? (Aici era șters și parc-am citit cuvintele : “Mă iubești?”)

Oricine ești, până să crești, crede-mă, ai nevoie neapărat de povești. De istorisiri, de mituri, de legende – o mie și mai ales, de poezie. Altfel nici la greceștile calende nu vei fi împlinit. Nici fericit. În sfârșit! zicea povestea mea.

M-am născut într-o ulcică de lut. Din lut plămădit de mâini iscusite de olar. Eram o boabă de jar, una de mazăre, sau un sâmbur de zarzăre. N-am habar. Iaca, nu-mi amintesc. Și nici nu vreau să vă minciunesc, cum am auzit că face un personaj, Minciunel, dintr-o poveste și el.

N-am nici o vină că voiam să-mi scot creștetul la lumină. Spre lumina de-afară, căci era plină vară. N-am ce face, întunericul nu-mi prea place. M-am cățarat pe zidul rotund care mi s-a părut scund și iată-mă pe buza ulcei lucioase, pictată cu floricele sfioase, adică frezii și toporași, zambile nubile.

Eu, un sâmbure, o sămânță firavă, mi-era o teamă grozavă să nu fiu strivită-ntre-dinți, cum s-a-ntâmplat atâtor copii și părinți din lumea mea.

“Lumea din jur este rea” – mă-nvățase bunică-mea, “trebuie să te ferești, până-ncolțești, și mai apoi, până crești și devii vrednic de-altoi.”

Ei, dar mie-mi intrase-n cap să scap de acest aprig destin, zece ani cel puțin. Voiam să rămân semincioară, deși nici soarta asta nu e prea ușoară.

Dar să revin la ulcea. Stăpânului i-a venit să bea noaptea o-nghițitură de apă din cana aceea spartă la gură. Și ce credeți că s-a-ntâmplat? M-a-nghițit imediat, deși am alunecat mai greu pe gâtlejul îngust, iar de la bust până-n stomac, mai să-mi vin de hac, fiindcă drumul se-ngustase și omul se-necase. Mă simțeam ca Iona în burtă de chit, și-am amețit.

Un vecin i-a dat un dupag după spate și omu-a tușit. Și-așa am ieșit din nou la lumină. M-am trezit, nici acum nu știu cum, pe un vapor, căci un marinar m-a luat în buzunar ca pe un talisman, în loc de ban.

Am călătorit pe oceane și mări, la mari depărtări.

Dar pe o furtună grozavă. Vaporul a naufragiat. Marinarul, puțin speriat, a găsit o sticlă goală și a scris un mesaj SOS pe o coală. Spunea : May Day, May Day! Ajutor, frații mei!”

Nu știu ce s-a mai întâmplat cu vaporul că eu am început a pluti, cu tot zorul. Am plutit, am plutit, până-am adormit. Legănat de un val, în aval.

Aș fi dormit și acum, dacă nu mă trezeți, fărtați, să vă spun povestea asta de agățat într-un cui.

Mai multe nu vă spui. Inventati voi că sunteți deștepți și vioi.

ÎȚI MULȚUMESC, DRAGĂ FLOARE...

-Doamne, ce să-ți ofer ca să-ți fie pe plac? Nu am decât propria-mi suferință, propriile dureri și lacrimi... Îți dau neliniștile mele, îndoiala, spaima, angoasa, toate întrebările fără răspuns. Le aștern pe toate la picioarele Tale. Fă ce vrei cu ele. Pentru că eu, de o vreme nu le mai pot duce. Infinita mea suferință de care m-am îndrăgostit nebunește, pe care nu voiam s-o împart cu nici o făptură, astăzi ți-o dau Ție, Iisuse. Ia-o de la picioarele crucii.

Dar ce văd? Iată, chiar aici, pe pământ, pe locul unde se înalță crucea masivă sub care am plâns, a răsărit o floare micuță, micuță. O floare de nu-mă-uita. Cât de fragedă e, cât de plăpândă!...

Și totuși, până acum n-am văzut-o. A răsărit chiar pe locul genunchilor mei aplecați în smerenie și adorație. Așa-i. Genunchii mei s-au prelungit într-o floare, răsărită aici de neunde.

Acum înțeleg... Durerea mea s-a transformat într-o floare plăpândă, care abia s-a trezit la viață, puțin somnoroasă, își netezește veșmântul curat, se piaptănă, se înviorează. Ca să poată să-mi lumineze fața, să-mi smulgă un zâmbet.

Nimeni nu poate rămâne indiferent în fața unei flori firave... Am s-o ocrotesc, am s-o ud în fiecare zi, am să-i îngraș pământul la rădăcină. Ea m-a învățat cum să înving frigul sufletesc, foamea și setea de înalt, cum să străpung cu puterile-mi slabe, pojghița groasă a indiferenței umane...

Și mai ales, mi-a redat dorința de a lupta pentru viață, de a trăi din nou, de a mă ridica spre lumină, proaspăt, senin, cu o dragoste arzătoare în suflet.

-Îți mulțumesc, dragă floare, că ai răsărit pentru mine. Că mi-ai venit în ajutor, tocmai la timp ca să înțeleg că viața trebuie să învingă...

SĂRMĂNEL

Era odată un pui mititel pe care-l chema Sărmănel. N-avea mamă și tată, unchi și bunici și nu era de pe-aici. Venea de la mare depărtare de la o clocitoare.

Într-o zi, în care, ce-ți pasă? Scăpase printr-un ochi, printr-o plasă și se rătăcise rebel, acest pui, Sărmănel! Cui să-i spună necazul, pricina, dacă nu cunoștea pe mămica, găina? Nici pe pintenogul cocoș care-i fusese părinte nu și-l aducea bine aminte. Nu știa chiar nimic. Ce să facă să-și găsească o locuință mai păsărească, o poiată mai acătări, dar nu peste mări și țări, ci undeva, pe aici, prin grădinița unor pitici. De curte, ogradă, nici poveste, era convins că sunt pline.

Fără veste, întâlnește un arici care se plimba pe aici. Își plânse amarul fiindcă i se cam umpluse paharul.

Bunul arici îi arată un mușuroi de furnici și-i spuse să-și încerce norocul, poate-și va găsi starea și locul.

Furnica, fire gravă, are mai tot timpul de treabă și n-are nici o clipă zăbavă. Și-n mușuroi, munca era-n toi. Se făceau pregătirile pentru iarnă fiindcă deja începuse să cearnă. Se-mpiedicară de Sărmănel și până la urmă îl lăsară tot singurel, fiindcă nu sunt deloc vorbărețe, aceste gospodine și precupețe.

Puiul ieși din mușuroi cam năuc și căută o căsuță de cuc. Pasă-mi-te, numai acolo va putea să-și găsească tihna păsărească. Dar și cucul, pasărea care ceasul arată, nu-și zidește un cuib niciodată, ci ca un hoț se strecoară în cuibul străin într-o doară de rămân păsările toate tablou!

Câte mame și tați sunt, de cucii abandonăți! Dar nu se mulțumește doar cu atât hoțomanul, ci alungă din cuib pui cu pui ca să rămână numai ai lui. Ați mai văzut voi așa îndrăzneală?

Sărmănel, în sffârșit, găsi un cuib de cuc neclintit. Atâta doar că, bătând ceasul din pendulă cu tact, trebuia să strige ora, minutul, secunda, exact. Așa o treabă dibace, numai un cuc priceput poate face. Și pasărea aceasta făloasă striga cu voce înaltă și joasă : Cu-cu! Cu-cu! Pe întrecute, așa că nu avea cum, pe Sărmănel să-l ajute. Când văzu că toți sunt ocupați având câte un rost, o menire, Sărmănel parcă-și intră dintr-o dată în fire, se întoarse la clocitoare unde cei

aidoma lui tocmai primeau păsat de mâncare de la îngrijitoare. Se bucură că-n sfârșit ajunse la locul cel mai nimerit, hărăzit de Creatorul Suprem. Chiar și azi îl mai vedem ciugulind firișoare de iarbă, deși e cocoșel cu tuleie în barbă, adică în cioc, aibă-n viață numai bucurii și noroc!

SFÂRȘITUL POVEȘTILOR

Dacă vreți neapărat să aflați sfârșitul acestor povești, poftiți în calești, să vă ducă, precum o nălucă, pe o cărare bătută și sprâncenată, înspre lumine de altădată, cine știe, poate ajungeți din nou în țara numită Copilărie!

Acest meleag care, din dor de drag, ne îmbie, de câte ori vântul adie, de câte ori marea se sparge înspumată de stânci, și nu numai atunci.

De câte ori, tiptil, Moș Ene se apropie de patul nostru de copil, cu tăbliile pictate cu iepurași ca să ne facă somnul de îngerași.

Să ne vegheze visele, în ele să nu se strecoare, balauri și vrăjitoare. Sau zmei paralei, cu capete șapte, noapte de noapte.

Care scot flăcări pe nări și pe guri și au fel de fel de apucături : mănâncă fete frumoase și-apoi trag la aghioase. Aruncă buzdugane în tărie cale de-o mie și una de leghe, tocmai pe Olimp și apoi așteaptă un anotimp să cadă-napoi, printre noi.

Până atunci se servesc de iatagane sau de arcan să prindă și să omoare, cerbi și căprioare. Din al căror sânge se adapă ca din apă.

Tare lacomă e o asemenea lighioană. De aceea îi pun o capcană și-i prind, unul câte unul, până nu mai rămâne niciunul. De-aia n-am mai văzut de o vreme pe-aici. Dar nici să mă pici n-aș vrea să dau în nas cu vreunul.

Cu căpcăunul în special, care nu-i nici om nici animal. Nici fiară de la fier vechi, nici bărzăun care bâzâie pe la urechi. E ceva așa și așa, de nu s-ar mai afla. Și de nici nu s-ar mai pomeni lși nici numele nu i-ar mai veni.

Să nu mai sperie copilașii ca lașii. Ci să se înfrunte numai cu Feți Frumoși cu stea în frunte. Care le vin de hac cât ai clipi, să aibă toți băsmuitorii ce povesti. Așa cum v-am spus eu acum, povestea asta de fum.

Fără sfârșit pentru ca negreșit să vă facă să gândiți și să născociți. Un final adecvat ca și când ar fi totul adevărat.

Un sfârșit ca un nou răsărit, să porceadă de unde-a venit...

DE-A POVESTEA

Povestea pe care-am promis c-o s-o scriu, într-un devreme, într-un târziu, a rămas într-un vis. Un vis dintr-o mie, numit pur și simplu: COPILĂRIE !

Era un vis fermecat pe care-l visezi numai o dată. Căci, cine nu știe că doar o dată trăiești neasemuita copilărie?

De te-ntorci, poți s-o torci din amintirile șterse, numite atunci fapte diverse. Dar cel mai greu e cu mintea să retrăiești minunile numite povești. Basme și legende uitate, închipuite și de-aceea adevărate, candorile mii – din poezii, scrise anume de un autor cu renume, doar pentru tine, vezi bine.

În apele lor line și cristaline te regăsești și poți poposi cât poțtești cât e noaptea de lungă, căci nimeni nu te alungă. Ai loc și într-o ghicitoare, matale, dacă te-nghesuiești și mai ales într-o cimilitură care umblă năucă din gură în gură, până vântul o fură până-n Țara Mierii și-a Laptelui...

Dar unde nu poți încăpea, mata, chiar și într-o stea, chiar și într-o culoare prinsă c-o floare de cingătoare.

Nu te necăji dacă sfârșitul poveștii nu-l vei mai ști.

Poți născoci, așa cum și eu, mai mereu, născocesc lucruri utile și le așez între file...

BOB DE DUH

A fost odată un om care măsoara zorii. Și cum altfel să îi măsoare decât cu roua de pe o floare (sau cu o lumânare?). La marginea zorilor, strângea așadar lacrimile florilor, le cântărea și le măsoara, cu pipeta, turnându-le în alambic, până din rouă nu mai rămânea nimic, nimic, sau o urmă ușoară, așa, ca o boară de primăvară.

Boarea tămăduia îndată lingoarea. Omul ținea licoarea într-un sipet din Tibet. Ca pe ochii din cap o păzea de orice piază-rea care i-ar fi furat-o, Doamne ferește, cât ai zice pește!

Și numea leacul acesta Bob de duh.

Cu un pământuf el pomăda partea vătăîmată care era imediat vindecată. Astfel i se dusese buhul omului cu pământuful și cu boaba de Duh, adiind prin văzduh.

Într-o zi, veni la el o fecioară care zăcea fără ca nimica s-o doară. Era palidă precum luna și se numea Miruna.

Miruna suferea cu adevărat de lingoare și avea nevoie urgentă de miraculoasa licoare din lacrimi de floare.

-Ce-a făcut, ce-a dres Vindecătorul, e lesne de înțeles.

Fata se trezi ca dintr-un somn adânc și copleșitor și spuse : “Mi-e dor de sufletul de ivoar al unui fecior Cavaler al apelor de smarald.”

Bobul de Duh a poposit neauzit în sufletul său și de-acolo, i-a răsărit într-o dimineață, fetei pe față, un rubin trandafiriu.

Nici nu mai știi ce-a făcut cu rubinul Miruna.

Să-ntrebăm luna, poate o ști și ne-o povesti...

VIAȚA CUVINTELOR

A fost odată o femeie bogată. În pofida faptului că se născuse dintr-o familie modestă, avea bogății nemăsurate, căci moștenise un har : acela de a strânge cuvinte, a le aduna, a le scădea, a le alege și culege, împărți și-nmulți de nenumărate ori pe zi, a înfrumuseța, et caetera.

Averea ei era alcătuită așadar, nu din palate de cleștar, ci din cuvinte. Care se iscau din minte. Stive, maldăre, grămezi nemăsurate, necântărite, neprețuite. De neconceput. Dar în infinite nuanțe și alcătuiți, ca pentru marile iubiri.

Trăia atâtea vieți încât, se spunea pe bună dreptate că descoperise elixirul tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte.

Fiecare mănunchi de cuvinte însemna un alt început ca-ntr-o aventură perpetuă.

Viețile cuvintelor nu se sfârșeau, ci se prelungeau în imaginație, în memorie, sufereau transformări, prefaceri, se îmbunătățeau. În privința aceasta își merita numele : Născocitoarea.

De îndată ce prindea un cuvânt mai vechi sau mai nou, se puna în mișcare. Îl înfășa, îl împodobește ca pe un nou născut. Îi așeza fundițe pestrițe, inele, cercei, beteală. Le restaura pe cele mai vechi ca pe icoanele și frescele dintr-o mănăstire. Fir cu fir, bucățică peste bucățică, fibră cu fibră.

“Sunt fericită pe pământ cu zestrea mea de cuvânt” – spunea Născocitoarea. Era prietenă la toartă cu aproape toate cuvintele. Cine nu și-ar dori atât de mulți prieteni? Dar avea preferințe pentru cele frumoase și bune pe care le socotea drept cele mai de preț bijuterii ale omului din lume.

Ce-a mai făcut Născocitoarea. Ei, asta-i întrebarea. Încercați voi marea cu sarea și vă închipuiți. Apoi, fiți fericiți.

BĂIATUL ȘI POVEȘTILE

A FOST ODATĂ UN BĂIEȚEL FRUMOS ȘI CUMINȚEL. Și avea băiețelul un obicei curios. Nu mânca nici un fel de mâncare până nu i se istorisea o-ntâmplare, un basm. Biata mămică, exasperată și neputincioasă, a trebuit să angajeze o bucătăreasă vestită care cunoștea cel puțin tot atâtea povești, câte feluri de mâncare știa să gătească. La fel ca frumoasa Sheherazada, care trebuia să inventeze în fiecare noapte câte o poveste pentru sultan. Și așa, cu povești puerile, a mai trăit o mie și una de nopți de zile. Ba mai trăiește și-acum, fiindcă povești sunt duium.

Ei, dar eu cunosc un puști mai dihai, nu adormeai până nu-i povesteai ceva. Auzi mata!

De asemenea pici pretențioși, îți vine să-ți ieși din galoși sau din totoși și să alergi desculț pe trotuare, în zi de sărbătoare!

Să nu divagăm, să nu ne îndepărtăm și să ne întoarcem la bucătăreasa inventatoare de povești și de cele mai ingenioase și apetisante feluri de mâncare!

Știa de pildă istoria macaroanelor cu brânzică și ouă dar o spunea numai atunci când afară era gata să plouă.

Despre omlete cu șuncă, avea o poruncă : să nu spună și să nu le facă, decât atunci când se adunau cu toții la clacă.

D'apoi de rață cu portocale, ai habar matale?

Aș! Mai degrabă gulaș, o mâncare cu găluști pe care nici să mă-mpuști n-aș gusta-o.

Pentru acest băiat mofturos pregătea un sos cu unt de arahide și multe stafide.

Și ce mai fețe simandicoase, din poveștile cele mai frumoase se ițeau să vină în bucătărie, o nebunie : Haplea, Flămânzilă, Setilă, Mănâncă Tot, Șapte Burți, un Piticot obez de nu-și mai vedea picioarele de burtă, Regele Lăcomilă, Umflei, Durdulica, vestiții Gargantua și Pantagruel și alții la fel. Și uite-așa, ziulica întreagă, aceste personaje puse pe șagă se ascundeau în dulap, în frigider, în cămară, după borcanul cu sare-amară, în butoiul cu murături de nu puteai să mai furi nici un morcov pentru Morcoveață ori câteva fructe glisate din chedseaua de dulceață, sau măcar un măr acrișor murat binișor.

Dar mai veneau și musafiri nepoftiți : Subțirica Marieta care-și menținea silueta, Ichim, cel care ținea regim și altele mai de soi : Aurica, nu mânca usturoi

pe motiv de miros, Ștefan cel Mic, care disprețuia untura de pește dar învârtea pe deș'te...

Dragi copii, îmi spuneți voi, ce-nvârtea, că eu nu vreau să intru în belea și să inventez verzi și uscate ca să am autoritate.

Pa și ne vedem pe-nserate la cină, că vine și-o vecină să vă informeze, ce-o să urmeze.

POVESTEA ÎNȚELEPCIUNII

Era odată un înțelept care spunea :

“În lumea asta mare sunt mic, știu că nu știu mai nimic”.

Într-atât se necăjea din pricina neștiinței lui că-i venea să plece hai-hui, să colinde, să vadă dacă-nțelepciunea se cumpără sau se vinde.

Întâlni într-o zi un om care nu avea înțelepciune un dram, dar voia s-o vândă la kilogram.

“Vând pe nimic ceea ce eu nu am nici un pic”, - spunea omul – și lumea se îmbulzea să cumpere “acel ceva” care nu se vedea, nu se auzea, nu se simțea, așa că abia-abia înțelepciunea mai ajungea la doi-trei (farisei?), care se certau între ei, care s-o ia și s-o apuce, până nu mai puteau duce.

Când văzură că nu pot s-o poarte ca pe o ulcică, de toarte, o lăsară în drum într-un nor de praf și de fum.

Altul veni iute cu un sac și-o vârî ca pe un gânsac dându-i drumul-ntr-un lac.

Veneau unii cu fel de fel de idei, cum să se îmbogățească de pe urma ei. (Mișei!)

Dar iată că sosi și-un sărac mai limbut și neavând nimic de pierdut, sări dintr-un puț chiar în lac dar găsi doar un rac care mergând înapoi scoase-nțelepciunea din noroi. Săracul și-o agăță ca pe un diamant în piept devenind dintr-o dată savant. Nu-i așa că-i interesant?

POVESTEA CALULUI LIBER

A fost odată un cal liber. Nu cunoștea stăpân și nu suporta hamul și zăbala. Toată întinderea, cât vezi cu ochii, era a lui. Alerga înspumegat cu coama fluturând pe pajiștile mănoase ale câmpiei, pe potecile întunecoase ale munților, pe costișe, în văi, la maluri de ape, mai departe sau mai aproape. Putea să alerge și-n lună și nu-i minciună dacă spun sus și tare că odată a pornit-o în fugă spre soare.

Nimic nu părea să-l împiedice să ducă o viață așa cum se născuse : liber și neînfricat.

Când i se făcea dor de ducă, galopa ca o nălucă. Acum apărea, acum dispărea, de nimeni nu-l mai vedea.

Încă de mic se dovedise cam năzdrăvan. Fără să mănânce jar sau tăciuni putea lupta cu balauri și căpcăuni.

Potcoavele lui de oțel puteau doborî dintr-o copită, chiar și un vițel. Pe căluț îl chema Norocel. Când se-ntâlneau cu el, săreau broscuțele în copaci și în lac săreau pitpalaci.

Era înstelat, avântat, neșesălat, un mânz adevărat.

Dacă ar fi fost la școala de echitație educat, cine știe, ar fi câștigat și concursul de călărie, care se ținea an de an, pe hipodromul cel nou. Dar nu se găsisese lasou potrivit pentru el, așa că Norocel hălăduia fără să- pese de frâu sau lesă.

Toate ar fi fost bune dacă Norocel și-ar fi găsit un tovarăș de joacă la fel ca și el. Jinduia să se-ntreacă-n concurs chiar și c-un urs. Chiar și cu o căprioară suplă și sprintenioară, chiar și cu o gazelă, cu glezne subțiri, delicate, când era vorba de alergate.

Și fiindcă povestea e-n toi, continuați voi.

Povestiți ce vă trece prin minte, și să-i crească năsucul celui ce minte.

POVESTEA PLOII

Cum să povestești ploaia? Ploaia nu se povestește, se stropește, se toarnă cu găleata, se picură sau curge-n rafale, bate-n ferești și-n burlane și uneori se transformă în picături diafane de rouă.

Când plouă, oamenii sunt fericiți chiar dacă sunt uzi până la piele. Vai de păcatele mele! Cum să fii bucuros când ești ud până la os? Uite-așa.

Ploaia e ca o acadea, ca o floare de nu-mă-uita.

Însă uneori, te udă așa rău că ajungi ca o paparudă, ca un nătărău. Și trebuie să iei hapuri – o mie – ca să se știe că ești răcit sau gripat. Neapărat.

Dar ploaia aduce belșug pe ogor, fiindcă atunci grâul crește cu spor, se face verde, se coace la soare, cât e ziua de mare. Dacă n-ar fi așa, pâine, nimeni n-ar mai mânca. Și-ar fi păcat. Vezi ce face ploaia?

Spune și tu dacă-ți place să umbli prin băltoace? Să te stropești, ca să crești, nu departe de cele lumești.

Întoarce binișor foaia, ca să vezi cum e ploaia.

Dacă nu găsești nimic, inventează un strop, un pic-pic, măcar de pe gene, pe obrăjori, că nu mori pentru câteva picături de bură, care-ți pot cădea mură-n gură...

ALT FEL DE ȘAH

Haideți să-nvățăm alt fel de șah, fiindcă ah! cel vechi s-a jucat într-atât, încât ne-am plictisit de el până-n gât!

Se joacă deci, cu aceleași piese, albe și negre, pe table pătrate, poți să-l joci chiar și câteva zile, pe săturate.

Nebunul e piesa cea mai importantă din toată tabla și nu pe degeaba.

Fiindcă el oricând poate fi rege, cal sau avion, ca să nu mai vorbim că se poate deghiza în spion și urcă-n turn uitându-se de zor pe planeta Saturn.

El înlocuiește și o Regină, cu dânsul vecină și care a lăsat treburile împărătești pentru cele lumești.

Calul, cam rebel, nu mai zboară în formă de L ci de ES, dându-și ghes să ataci în spirală ca într-o sală de bal sau carnaval când dansezi un dans elegant cu un partener elefant. Ce mai tura-vura, își păstrează alura.

Pionii sunt o armată disciplinată, opt albi și ceilalți opt, mai integri, sunt negri. Ei stau de strajă pe tablă să nu intre vreo rablă de mașină peste Regină.

Regele – mai taciturn, stă ascuns într-un turn și asistă cum în arenă se bat nebunii și caii pentru șah-mat.

Ce mai bătaie se iscă fiindcă toți riscă să-și piardă tot-tot, de nu mai pot să-și scoată fața în lume, fiindcă devin subiecte de glume.

Joacă-te și tu acest joc minunat, pe care acum l-am inventat.

Dacă nu, inventează-l tu.

FLUIERUL FERMECAT

Cică, era odată într-un oraș, cu nume încâlcit și cam buclucaș, un moșneag care se săturase să umble pribeag și hotărî într-o doară, să-și ridice o casă la țară.

Fiindcă nu-i plăcea traiul de la oraș iar vecinii îl cam socoteau cârcotaș.

Moșul visa demult o grădiniță și-o colibă în mijloc, într-un picior de poieniță sau plai, cum se obișnuiește să se spună, încai să respect melosul popular.

Și uite-așa, în ajun de nou an, porni moșul nostru avan spre un sat, nici prea aproape, nici prea îndepărtat. Îl găsi, află și locul de casă într-o vale frumoasă și plină de verdeață.

Dis-de-dimineată, cu grabă, vru să se apuce de treabă. Dar cum nu avea nici fii, nici nepoți, mai muncește de poți! Și cum nimeni nu se oferea în ajutor, începu să-și sape singur primul răzor. Apoi al doilea, al treilea, și așa mai departe, fiindcă acuș-acuș venea vremea când trebuia să fie gata cu arătura, să-și pregătească grădina și bătătura.

Își luă în tovărășie cu simbrie, o sapă, un hărleț și o greblă cu dinți ascuțiți și, sub ochii uimiți ai copiilor din sat, care nu-l cunoșteau încă pe moșneag și stăteau înșiruiți în drumeag urmărindu-l cu privirea, bătrânul muncea și cânta un cântec străvechi, pe care-l auzea în urechi mai toată vremea și-n care era vorba de-un sat alăturat de câmpie, adică de-o glie în care florile de păpădie și macii de pe marginea râului, străjuiau spicele grâului.

Mai era vorba de un fluier duios care cânta singur și foarte frumos.

Era fluierașul acesta fermecat? mă veți întreba imediat.

Iaca, nu vă spun. Oricum o să ghiciți, dacă vă străduiți.

POVESTEA DIN LULEA

Avea bunicul meu dinspre tată o lulea fermecată. Nu glumesc. Am să vă povestesc imediat. În sat, unde bunicul a trăit întreaga lui viață, într-o dimineață a poposit un călător însetat și flămând. Până când au aflat sătenii cine e și al cui, copiii s-au strâns ciotcă în jurul lui cercetându-l cu ochi curioși, întrebători ca în jurul brăduțului încărcat cu surprize, de sărbători.

Și făceau toți o hărmălaie, în praful din drum de-ai fi zis că acum-acum or să răstoarne ulița cu jocul în sus.

Dinspre capătul opus se apropia o căruță trasă de boi, și-n căruță, doi țărani, ținând frâul să nu apuce boii spre râul care împrejmuia satul ca o cărare. Vâzându-l pe drumeț în încurcătură, cel vârstnic, mai bun de gură îl întrebă :

-Dar încotro așa dimineață, jupâne?

-Ia, vreau să-mi câștig și eu o bucată de pâine, răspunse drumețul stingher. Și, cum nu știu altceva să fac, m-aș tocmai ca oier la vreo stână, până-mi voi încropi și eu o brumă de lucruri și-o sumă potrivită pentru ce am de gând să fac.

-Și de când ai poftă dumneata să-ți iei lucrurile în primire, îl întrebă cel tânăr cu voce subțire.

-Păi, chiar de-acum, că m-am săturat să tot umblu pe drum.

Cei doi, care erau tată și fiu, strigară la un bidiviu : hăis și la celălalt : cea! Iar străinului îi spuseră așa :

-Ferea, că te vâra sub roți boii aceștia netoți. Dar poți să te sui în căruță și mătăluță, că mai avem o zvârlitură bună de drum și ajungem acum.

Drumețul nu mai așteptă să-l invite de două ori. Urcă în căruță împreună c-o desăguță legată de sfori pe după umerii puternici și lați care-i atârna pe sub subțiori până la șold.

Primul imbold al celor doi țărani fu să-l examineze cu coada ochiului pe drumețul ce se așezase locului pe câteva paie împrăștiate. Avea niște ghetete uzate și o pereche de nădrași peticiți. Și cu ochii mijiiți, îi cumpără din ochi și el, de asemenea, pe cei doi gospodari în cămăși, opinci și ȋtari, cum e portul.

E rândul vostru acum, dragii mei prichindei, să vedeți ce-au făcut toți trei și ce legătură are cu luleaua bunicului, cu țărani și cu acel călător.

O să-mi spuneți în cor : treaba loc! Ce ne interesează pe noi ce fac alții la țară? Că doară noi ne-am născut la oraș.

Ei aș! De parcă cei de la oraș, n-ar avea bunicuți cu lulele, păcatele mele!

ARICIUL ILIE

Ariciul din această povestire este unul fără puțință de asemuire. Nu că ar avea un număr mai mare de țepi în care ai putea lesne să te înțepi, ci pentru că-și poartă platoșa cu asemenea eleganță, de parcă s-ar afla la promendă-n vacanță.

E vioi și sportiv și n-am nici un motiv să-l bănuiesc că se umflă în pene (adică în proprii lui ghimpi) pentru că în trei timpi și vreo patru mișcări traversează o stradă, ghem-grămadă, mai târâș-grăpiș, până-n mărăciniș, și de-acolo, teleleu, prin păduri și grădini, printre tufișuri de spini.

Odată, pe când se plimba în amurg, ariciul Ilie se întâlnește cu un murg care pășea pe câmpie. Ilie tocmai înghițise un melc și vreo doi mormoloci când, un cârd de boboci, găgăind zgomotos, îi atrase privirile pe uliță-n jos : murgul tânăr și zvelt păștea liniștit iarba grasă, abia doborâtă din coasă, cu miros plăcut și aromitor.

Un stol de sticleți coborâse din zbor pe un arbore scund, de-ai fi zis că se-ascund printre frunze. Ei arbitrau curioși, cearta la cuțite a unor botgroși.

-Bună ziua, necheză pre limba lui murgul, unde-ai pornit-o hai-hui, prietene arici, sau nu ești de pe-aici?

-Ba, aici m-am născut, frate murg și dădeam o raită în jurul fântâniei, după jupâniei brotaci, să le cer socoteală de ce nu orăcăie mai cu tocmeală. Fiindcă de atâta gălăgie pe grui, nu mai vrea să iasă din ouă nici un pui. Eu sunt paznic la o familie de curci care locuiește-n căsuță, cum urci pe alee, lângă tufele de azalee. Cum văd coada furcii, parcă dau turcii...

De aici încolo, dragi copii, veți continua voi a povesti. Fiecare să spună, ce-și închipuie sau ce știe despre ariciul Ilie.

Vă încumetați, așadar, să dregeți povestea ce v-am povestit, ca să am și eu ceva de citit?

TREI NURORI ȘI O SOACRĂ

Demult, demult, abia mai țin minte de când, trăia aievea sau cel puțin în gând, o babă slăbănoagă, care mai avea un singur dinte. (O fi fost măseaua de minte, o fi fost vreun colț mai din față?) Nu știu. Cert e că dintele i se clătina în față, legat cu o ață. Să nu-i cadă din gură când o rosti vreo vorbă mai dură. Că avea băbuța supărări, câte nurori, Și nurori, câți feciori.

Una nu-i era pe plac sau pe potrivă : ba că-i prea guralivă, ba că-i prea leneșă și doarme cam mult. Pe scurt, le găsea cusur la toate trei. Ce vrei, orice ai face, soacrei nu-i va place, vorba veche.

Într-o dimineață, ieșise pe rouă, în grădina plină de azalee, și i-a venit soacrei o idee :

-Ia să le pun pe nurori la-ncercare, să văd care mă iubește mai tare.

Și cum vă spui, soacra gândi : în pod o să mă sui și ele n-or să mă găsească. Aoleo, ce-or să mai bocească, ce-oi să se mai vaiete și ce-or să mai țipe, de-or să iasă toți hulubii speriați, bătând din aripe, din podul în care-și au de ani de zile cuiburi și ouă, ca să nu-i plouă.

Spuneți voi copiii, ce-a mai făcut soacra și cu ce s-a ales din așa încercare. Bună-ntrebare. Vă las pe fiecare să vă gândiți un pic, fiindcă eu nu vă mai spun chiar nimic...

POVESTEA POTCOAVEI

Am citit într-o hrisoavă, o istorie ciudată, povestită de-o potcoavă, cam pe unde o purtase trapul unui cal de rasă, cât de multe învățase până să ajungă-acasă, într-un grajd curat de vite de tot soiul : tauri, vaci, armăsari de rasă pură, sau măgari cu vârcolaci în copite, care deseori îți dau de furcă, dinadins nu vor să meargă, cu samarele în cârcă.

Ei, cum vă spuneam, potcoava, astăzi veche, ruginită dar limbută și-ndrăzneată, tot cu vorbe iscusite, se fălea că-i fericită, fiindcă dânsa a purtat, în spinare-un murg rotat.

Că era, spun și eu din cărți citite, țintuită-n zeci de ținte, dinapoi și dinainte. Nu din cele-obișnuite, căci, o dată ce pornea să străbată în galop, trap-trap-trap și trop-trop-trop, orișice distanță, cu avânt și eleganță, pot să spun : murgul ei avea prestanță. Și era fără egal, fiind dotat de la natură, cu o coamă pe măsură, mândră, falnică, aleasă, ce-i cădea peste grumaji. Mătăsoasă, neagră și cât firul ierbii deasă.

Despre coadă, nici nu știu, de se cade să mai scriu și socot, că a pomeni nu pot, mai frumoasă zău că nu-i, cât cu ochii mai văzui, caii liberi de pe grui.

Ca s-o poarte i-a fost dat, cât pământu-nn lung și-n lat, apele din mal în mal, să le treacă, rând pe rând, din amonte în aval. Ei și, pun prin'soare, că nu știți ce s-a-ntâmpat cu năzdrăvanul cal, proprietarul a patrei potcoave și ham, vă mărturisesc că habar-n-am !

DRUM SPRE POVESTE

Într-o zi, pe un fum de ziceai că-i taifun, răsucindu-se în fuioare subțiri în tavan, fără veste, am alunecat în poveste.

Așa m-am pomenit în pădure, lângă o tufă de mure. Erau brumate-brumate, numai bune de mâncat pe săturate.

Am înghițit eu ce-am înghițit, până spre asfințit când deodată mi s-a arătat dinainte un animal din a cărui gură ieșea un dinte uriaș, cam buclucaș. Fiindcă din cauza lui, stăpânul își cam punea pofta-n cui de la mure.

Vreți să mergeți cu mine printre brazi și fagi să căutăm fragi? Sau zmeură și afine? Foarte bine. Urmați cărăruia șerpuitoare care se pierde în zare și când veți sosi îmi veți avea ce povesti...

DE-A PROVERBELE

Cine știe să spună ce-i acela un proverb?

Cum, nu știe nimeni? Fierb. Bine, fie. Stați un pic. Am să-ncerc să vă explic.

E o vorbă înțeleaptă, care-i aptă să te-nvețe ce e bine și ce-i rău, care este rostul tău, cum să te porți în lume, căci, se știe, totdeauna, omul la necaz, ca și la bine, a fost pus pe glume.

-Haideți să-nvățăm și noi, câteva proverbe vechi, îmbrăcate-n straie noi :

.Dimineața poartă aur în gură ca o cuminecătură bună pentru orișice faptură.

.Până nu plouă nu se fac ciupercile și nu se umplu cu apă bălercile.

.N-o să ai nicicând noroc dacă-nchizi soarele-n obroc, sau mai rău, în poloboc.

.Nici în casă, nici afară, nici în curte, nici pe scară, poate lesne să o sară orișicine, dacă e închisă bine – ușa tanti mele Pușa.

.De mănânci un ghem de coarne, îți apare-ndată-un corn, care poate să răstoarne, toate mâțele din horn.

Îndrăznesc mai cu sfială să vă spun acum o fantezie proverbială.

Cine trage spuza doar pe turta lui
Apă-n piuă bate cu un șubred cui.
Fiindcă niciodată nu poți din țânțar
Face la comandă ditai armăsar,
Nu bea când ți-e sete dintr-un pumn străin
Apă să te sature, că va fi un chin.
Gura păcătoasă adevăr grăiește.
Cine vede lupul, nu-i mai trebuiește;
Și pe cât de multe, s-ar afla bordeie,
Veți găsi în ele, atâtea obicei.

Calul de plocoane, nu-l căta la dinți
Fiindcă-s mai aproape dinții de părinți.

Cine a văzut lupul dacă-i modru
Nu-i mai vinde pielea ursului în codru.
Apa dacă trece, pietrele rămân,
Ce pot face astăzi n-are rost s-amân.
Totdeauna fierul, cât e cald să-l bați,
Nicidecum pricină n-are rost să cați.
Nu-ncerca uleiul peste foc să-l torni,
Cu o buturugă mică de vrei să răstorni
Carul cel mai mare, să nu-l pui nicicând
Tras să fie-n hamul boilor de rând.

Numai aguridă au mâncat părinții
Fiindcă la odrasle, strepeziți li-s dinții.
Tot bătând tu șeaua să priceapă iapa
Vezi să n-ajungi mâine, muncitor cu sapa.
Cine cheltuiește peste ce câștigă
n-are niciodată-n casă mămăligă.

Nu întinde coarda tare că se rupe
Nici măcar țărâna nu poate s-astupe
Gura lumii care-i slobodă sadea,
Până nimerește tot într-o belea.
Cine dă nu uită, uită cel ce ia.
Nu-mbrăca mantaua doar la vreme rea.

Cin' s-a fript cu ciorbă, suflă și-n iaurt.
Furtul inimioarei nu se cheamă furt.
Dacă ești a cincea roaă la căruță
Nu sta niciodată, fiindcă nu te cruță
Între un ciocan și o nicovală
Fiindcă este negreșit ngreșeală.
Și lăsând deoparte trebile urgente
Căținel grăbește, sau "Festina lente".

Dragii mei, cu-așa un joc, nu te plictisești deloc.
E destul de lesne, nu pot spune nu
Însă vreau acuma, să-l continui tu.

CĂPCĂUNOAIA

A fost odată o căpcăunoaie. Era mare cât zece butoaie. Cât zece poloboace, ptiu, drace!

Și avea un nărav : se-ncingea la vorbă, până se făcea terci zarzavatul în ciorbă.

Vorbea și vorbea de parcă niciodată nu obosea... Vorbea gheonoaia de oprea ploaia, tunetul îl oprea, așîșderea, oprea un taifun, cu vorbele ei duium.

Ce avea de vorbă, veți întreba pe bună dreptate.

De toate. Bârfe, știri, mai abitir.

O veste rea, una bună, câte-n soare și-n lună. Câte-n stele, păcatele mele.

Gură sapuzită și cicălitoare nadormită.

Cu toate acestea Căpcăunoaia era îndrăgită. De cine, veți întreba. De cei asemenea cu ea. Cu care stătea la taifas, până le ieșeau vorbele ca flăcări pe nas.

Na, c-a stat ploaia și mă duc să mă joc. Pe urmă vă povestesc, ce-a făcut Căpcăunoaia. Apoi, întorc foaia. Și plec în Dămăroaia. Unde nu-s nici căpcăuni, nici căpcăune, doar persoane bune. Sau nebune?

Mai bine hai cu mine la joc, că doar n-o fi foc!

HAI LA NUNTĂ!

Pe o pălărie frez, cu o pană ecosez, s-a urcat un titirez, învârtindu-se sfârlează, și de-acolo vă urează într-o limbă titirează : De povești să aveți parte, preț de-o carte!

Dragi copii, mă răsucesc, spune Domnul Titirez, nu cumva să nimeresc în mijlocul unei tarte. Și-o să vă istorisesc, de-o iubire fără moarte între Domnul Ghionoi și domnița Ghionoaia. Amândoi ghionoi, ne-au poftit la nuntă joi, cum stă ploaia.

Și-au venit ca invitați : oaia laia, c-un berbec de la Baia.

Un purcel, în ureche c-un cercel. El venise singurel. Căci logodnicei scrofița, nu-i mai ajungea rochița ce-o primise ca plocon, de la vărul ei Anton. Într-atât se îngrășase, c-atârna cât alții șase. În copite-avea duduia, numai trei pantofi de crep, unul rămânând la rep, când bătuse cărașia, cu prietenul său, Gruia.

Șapte pureci respectabili care nu mai sunt capabili să mai sară-ntr-o bătută, fiindcă suferă de gută, s-au decis să se trateze, înainte să viseze că vor fi poftiți, în fine, la ospățul cu pricina.

La taifas stăteau doi fluturi, cum că vremurile-s tulburi, ba că-s foarte relative, dintr-o mie de motive și gândesc, că-i mai bine să te scuturi, nu să-ți ardă de săruturi.

Fără vorbărie multă, fiindcă nu știi cine-ascultă, am încălecat pe-un băț și-am pornit-o la ospăț.

Dragul meu, eu te-aș ruga, să poftești și dumneata!

O FAPTĂ BUNĂ

Și acum, fiecare să spună, cum a făcut el o faptă bună.

Toți copiii amuțesc preț de-o clipă. Apoi, câte o luminiță se înfiripă în ochii lor limpezi, curați.

-Aflați, începe Răzvan, că într-un an, pe când eram cu părinții la munte, am ajutat un copil să traverseze o punte. Era o fetiță mai mică și-i era frică să treacă de pe un versant pe altul fiindcă podul era îngust. Mi s-a părut just să o iau de mână și să traversez cu ea până la cabană.

-Eu am trecut-o pe-o bunicuță strada, se laudă Ada, c-o voce diafană.

-Eu am găsit în iarbă un pui căzut din cuib și l-am urcat înapoi, la mama lui, strigă aproape Ionuț, un puști mai grăsuț. Puiul avea caș la cioc și era tare neajutorat și în plus, orice pisică îi putea veni de hac așa cum zăcea printre ierburi, aproape mort de frică.

-Eu am găsit un portmoneu pierdut de-o mămică și l-am predat imediat la o tanti vânzătoare lângă un chioșc de ziare.

-A, pansat un copil care-și tăia degetul, se laudă Nelu, în felul lui copilăresc. Și dacă stau bine și mă gândesc, îmi vine în minte o altă faptă bună : acum o lună, câinelui meu Azor, i-am vindecat un picior pe care și-l fracturase sărind într-o groapă, unde văzuse niște oase gustoase. I-am prins lăbuța-n atele și în curând s-a deprins să meargă cu ele, până piciorul s-a prins la loc, nemandurându-l deloc.

Numai lui Andrei nu-i trecu prin minte nimic și roși chiar un pic la gândul că nu se învrednicise să facă o faptă demnă de spus în clasă.

Se mâhni nespun din această pricină, de parcă îl apăsa o stranie vină.

-Eu nu am avut timp de nimic, fiindcă am îngrijit de frățiorul cel mic, spuse foarte încet.

Toți copiii, de la A până la Z își întoarseră capul spre el. Andrei se făcuse și mai mititel în banca lui. Pasă-mi-te nu știa că asta-I cea mai bună faptă pe care-o poate face-un copil : să îngrijească pe cineva mai mic, cu dragoste frățească, așa cum numai copiii pot, cu devoțiune, să dăruiască.

Poți și tu anume, să enumeri câteva fapte bune pe care le-ai făcut cândva?
Sau ba?

PRICIUL ȘI PRICEA

Am să-ncep aicea povestea despre priciul și pricea.

Priciul și pricea s-au născut în matricea uitată-n ungher, într-o noapte cu ger, într-o noapte cu ceață că-ți astupa ochiul cu albeață.

Erau mici și plăpânzi ca niște mânzi, însă blânzi și sfioși. Lipicioși, cândă ce mijiră geana puțin se rostogoliră prin culcuș mișcând din bot de-ai fi zis că acvuși dărâmă tot.

Poți mata să continui aici, povestea cu o price și cu un prici?

DACĂ N-AȚI AFLAT ÎNCĂ...

Află dacă încă n-ai aflat, cum o fată de-mpărat trăia singură-singurea în turn și plângea. De ce plângea?

Nu-i treaba mea. Treaba mea e să vă aduc știrile cele mai trăsnite care pot fi auzite, nu prin radio satelit, nici prin computerul favorit, nici colet, pe Internet, dar, să nu vă uimească, prin telegrafia păsărească.

E de ajuns să asculți cirip-cirip și știrile se-nfirip cât ai clipi din gene. Și nu din cele obișnuite, ci prin cele mondene. Ce se mai întâmplă-n pădure, cine a deschis un depozit de mure, cine cu cine s-a mai certat și scărmanat... Cine-a găsit potcoave de purici în ogradă, să le arunce în zăpadă. Și alte asemenea scorneli de pe aiurea și de pe aici, de parcă ar fi fost inventate de Moș Scornici. Care mos, avea o manta și un fes roș, și semăna, cu cine crezi mata?

Tot eu vă spun : cu Moș Crăciun, cel de daruri plin.

Și iar vin și vă spui : n-ar fi mai bine să dați mintea jos din cui și să o puneți să facă treaba, nu să stea pe degeaba. Să născocească ceea ce n-ați aflat, dar să fie adevărul adevărat...

LUC NĂUC ȘI FANA DOLOFANA

Și-acum e timpul să vă fac cunoștință cu Luc Năuc și cu Fana Dolofana. Să nu-mi spuneți că cei doi sunt prieteni cu voi.

Copiii au frezele aranjate doar pe jumătate, tunse scurt, gen breton, sub bucălați și seamănă cu micul Cupidon. Numai că nu au aripi – perechi și nici zulufi peste urechi. Sau coame verzui, fiindcă acestea nu-s de nasul oricui.

De arcuri cu săgeți nu duce nimeni lipsă, în special în zilele de eclipsă, când în loc de lună și stele, pe cer răsar azalee și tufănele.

Mai am o speranță : până luăm iarăși vacanță, copiii vor mai crește un pic, așa că, de ce să fiu trist că n-am scris un roman polițist și m-am ocupat de doi copii năzdrăvani, care fac foarte mulți bani...

PARADISUL AZUREȚILOR

Azureții erau niște tiroleți năzdrăvani și piscruiați, deci frați. Locuiau în Azuria, o țară minunată de care te îndrăgosteai pe dată, fiindcă totul acolo era perfect, de la cel mai mic până la cel mai mare obiect. Nimeni nu era trist deși toți aveau firi de artist. Copiii se înțelegeau bine și nu se certau niciodată. Nu se îmbrânceau, nu se băteau, erau foarte veseli și puși pe năstrușnicii. Și știi, toți scriau poezii. Și ghicitori, din seară în zori. Din zori și până-s seară, unii așteptau să le cadă o pară în gură. Și nu una, crudă și tare, ci mai mălăiață, așa cum căzuse în gura lui Nătăfleață.

Cum, nu vă vine să credeți că există asemenea țară? Haideți cu mine la gară și vom merge cu trenul spre ea. Și cam într-un an și ceva, vom ajunge negreșit, de unde-am pornit. Sau mai bine mergem cu vaporul sau cu avionul ne luăm zborul și într-un minut, o luăm de la-nceput. Dacă invitația o să-mi acceptați, vom călători prin Carpați până în Himalaia. De ce Himalaia? De-aia! Fiind muntele cel mai înalt, vom ajunge acolo dintr-un salt. Cu trei sărituri vom zbura peste păduri, peste oceane și mări, peste zări. Până în orașul Azuro, vom striga : “țuro, țuro și țura, hop și-așa”. Pot jura că strigătura va avea efectul scontat, altfel nici nu m-aș fi deranjat.

Un lucru vă rog: păstrați-mi și mie un locușor vacant. Mă voi sui pe-un bătrân elefant și vă voi urma pe aceste meleaguri, precum și pe altele și mai și, că altfel, nu v-aș mai povesti.

Acum hai să facem cunoștință cu cei șase azurieni, pistruiați care se joacă de-a v-ați călătoria, toată copilăria!

Pistru de timiditate, care se gălesc și pe obrazul tău, nepoate. De sfiiciune și frică, pe care le are și Nică. De îndrăzneală care-s ca de sineală. Codul pistruilor e atât de felurit încât, dacă nu-l știi, te vei încurca negreșit.

Vom călători alături de Lora, Dipo, Dia, Lia, Beri, Pito, spune-i și tu, fără să-i greșești. Așa că n-ai nimerit-o?

Plecăm așadar cu vaporeșul Bleu pe Fluviul Udipo, având drept ghizi pe Căpitanul Ginar cel Flecar și pe matelotul Cicălici, un năzdrăvan de pe-aici.

Prima escală o vom face Prin Țara Lenei și a Plictiselii, în toiul verii, unde ne vom plictisi îngrozitor pe un soare arzător alături de Strop de Lene, în cămașă, izmene și scufie pe cap, fiindcă mai tot timpul doar me ușor, căzând lesne în mrejele lui Zor-de-Sfor. Apoi vom viziona un film la cinematograful

Kino Metis-Plictis, film la care vom sforăi groaznic, neavând nici un paznic, căci toți, absolut toți vor dormi până când vor veni Ali Baba și cei 40 de hoți.

De frica lor vom pleca mai departe din carte, prin Țara Gălăgiei, a zgomotului infernal unde toate sunt într-un hal fără de hal. Hărmălaie ca la iarmaroc, de-ți iau urechile foc. Sau din loc.

O dată țara aceasta părăsită se va instala o liniște împietrită. Semn că am ajuns la Palatul Prințului Cenușiu. Nici nu știu de ce-i spune așa, dar vom afla. Se pare că un destin necruțător l-a urmărit, fiindcă frumoasa Elva l-a părăsit. Dar nu din vina ei, dragii mei, căci Zâna dimineților și fiica Crăiesei Văzduhului, cea mai frumoasă fată, a fost furată. Și ca orice fată furată, trebuie îndelung căutată.

La palat ne vor întâmpina Arlechinul Flipo, piticii Bic și Dic, de un metru și-un pic, Meșterul Alb, Vânătorul de Stele care făcea negoț cu ele și alte personaje încântătoare vestite în poveștile nemuritoare.

Dacă vreți și nu sunteți fleți, alături de azureți, îl vom ajuta pe Prințul Cenușiu să-și găsească prințesa aleasă din povestea noastră, închisă-ntr-un turn, fără ușă și fără fereastră.

Îl vom chema și pe Atar cel Viteaz că-i mai breaz și știe mai bine să lupte cu zmei paralei.

Ei, dar am uitat dragii mei, să vi-l prezint pe magicianul vestit, un prieten ne-mai-po-me-nit! Îndrăgit de toți copiii, fizician, astrolog, vraci dibaci, filozof și meșter iscusit, preaînțelept Larduf Septin Madkibi. El ne va da o lunetă fermecată să nu ne rătăcim prin Cetatea Uitată și să uităm de ce am venit pe aici. Ghici pe unde vom trece și unde vom poposi când vom obosi? Prin Țara Harțagoniei vecină cu Țara Laponiei. Aici vom întâlni la fiecare doi pași, numai cârcotași. Care, neavând altă treabă, sunt veșnic puși pe sfadă. Bineînțeles că ne vom lua la harță așa, din senin, cel puțin până vom părăsi acest ținut zgomotos unde toate, toate îți ies pe dos. Vom trece prin Țara Nălucilor Albe, niște fantome bonome care plutesc, plutesc, până te-amețesc. În Țara Oamenilor Vanitoși vom deveni răutăcioși. Acolo-i disprețul suveran, deși nu face un gologan. Arlechinul Flipo trufaș, se vedea chiar rege peste cârcotași. Fără întârziere, fu cât pe-aci să-și piardă cu toții, bunele maniere.

Trecând însă cu bine acest test, vom porni spre vest în Țara Oamenilor Grăbiți care-s foarte mucaliți. Peste tot domnește o stare de urgență, a cărei esență este graba. Dar cum știm că “graba strică treaba”, ne vom necăji pe degeaba. În Țara Lăcomiei, încă de la hotarele împărăției, ne vom ospăta cu atâtea bucate încât vom suferi de aplecate.

Alături de Jupân Gul cel veșnic Nesătul și de Regel Șapte Burți, nu vom mai încăpea nici în pantalonii cei scurți. Regina Durdulica nu va păți nimica dar ordaslele ei, Umflei și Grăsunica, vai de ei!

Prin Țara Hărniciei vom avea prilej să punem lucrurile la punct, în amănunt, dar imediat ne vom pomeni în Țara Dezordinei și a Indiscipliniei, condusă de Regele Anapoda. Vă închipuiți cam ce-o să fie și ce-o să-i vină acestuia pe chelie!

Și când în sfârșit vom cădea de oboseală și de sfârșeală e semn c-am ajuns la Buricul pământului în Țara de la capătul Vântului, ținut păzit ca de foc de Gâlbocul Spiroc. Gâlbocul păzește măruntaiele adâncului de fluierul vântului pentru ca nimeni să nu pătrundă să le amestece.

Vom căuta firul zilelor lui Flav cel veșnic bolnav și apoi, îndrumați de Gâlboc, ne vom scâlda în Cascada Iubirii, la poalele Muntelui Fericirii. Apă care, revărsându-se în torente peste umerii noștri firavi, ne va face mai buni, mai bravi și, cine știe, poate ne va înfrăți pe vecie?

Vom ajunge astfel în Țara Prințului Adoris cel cu inima de gheață, într-o dimineață. El e cel care-o răpise pe frumoasa Elva și o ținea ascunsă de amar de zile în Turnul cel orb. Savinia, pădureanca frumoasă a lui Run Fântânarul, ne va găzdui la ea acasă. Și unde credeți că locuiește această frumoasă cadână? Într-o fântână... Run ne va dezvălui secretul palatului de gheață, cu un ghemotoc de lumină de dimineață. Aici vom regăsi pe frumoasa prințesă, tristă și plânsă, însă, în clipa când o vom întâlni, ținutul înghețat și rece se va deșteleni, turnul se va prăbuși, și va răsări o grădină frumoasă cu gâze și flori, plină de rouă în zori... Când turnul de va prăbuși, la temelia lui vom descoperi, ce credeți, vreo mare scofală? Ei da, chiar piatra filozofală a tuturor timpurilor care ascunde, de bună seamă și ea un secret. Îl veți găsi, dacă veți naviga pe Internet. Să-l descifrați și să mă înștiințați.

Magicianul ne va întoarce apoi în Orașul Azuro, la părinți și bunici, uitați pe aici.

Și lucrurile vor intra pe făgașul știut, ca la-nceput. Ați priceput?

Dacă nu, vă mai povestesc o dată și încă o dată, și de câte ori vreți, va să n-am impresia că vorbesc la pereți...

Sfârșit